

The Little Prince

เจ้าชายน้อย

Antoine De Saint Exupery

ผู้แปล : อ่ำพรรณ โอตระกูล

แต่ เลออง แวร์ท

ฉันต้องขอโทษคุณหนูทั้งหลาย ที่ได้
อุทิศหนังสือเรื่องนี้ให้แก่ผู้ใหญ่คนหนึ่ง ฉันมี
เหตุผลแก้ตัวอย่างจริงจังหลายข้อทีเดียว
กล่าวคือ ผู้ใหญ่คนนี้เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดที่ฉันมีอยู่
ในโลก ข้อแก้ตัวอีกข้อหนึ่งคือ ผู้ใหญ่คนนี้
สามารถเข้าใจอะไรได้ทุกอย่าง แม้แต่หนังสือ
สำหรับเด็ก ฉันมีข้อแก้ตัวข้อที่สามด้วย คือ
ผู้ใหญ่คนนี้อาศัยอยู่ในประเทศฝรั่งเศส ที่ซึ่ง
เขาได้พบกับความทิวโหยและหนาวเย็น เขา
ต้องการค่าปลอบประโลม ถ้าหากว่าข้อแก้ตัว
ดังกล่าวนี้ยังไม่เพียงพอ ฉันก็อยากจะอุทิศ
หนังสือเล่มนี้ให้แก่เด็กที่ผู้ใหญ่คนนี้เคยเป็นมา
ก่อน ผู้ใหญ่ทุกคนเคยเป็นเด็กมาก่อนทั้งนั้น
(แต่น้อยคนนักที่จะหวนระลึกได้) ฉะนั้นฉันจึง
ขอแก้คำอุทิศใหม่เป็น

แต่ เลออง แวร์ท

เมื่อครั้งที่เขายังเป็นเด็กเล็ก ๆ

๑

เมื่อ ตอนฉันอายุได้ ๖ ขวบ ฉันได้เห็นรูปภาพจับใจรูปหนึ่งในหนังสือเกี่ยวกับป่าดงดิบชื่อว่า "ประวัติชีวิตธรรมชาติ" รูปนั้นเป็นรูปงูเหลือมกำลังกลืนสัตว์ป่า นี่คือรูปลอกของภาพนั้น

ในหนังสือเขาบรรยายไว้ว่า "งูเหลือมกลืนเหยื่อของมันเข้าไปทั้งหมดโดยไม่เคี้ยวเลย ถัดจากนั้น มันก็ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้และนอนย่อยอาหารอยู่ตลอดเวลา ๖ เดือน" ฉันติดใจเรื่องการผลงุญภัยในป่าที่บวมมาก จึงได้หัดวาดภาพด้วยดินสอสีจนสำเร็จ นี่คือรูปภาพรูปแรกของฉัน

ฉันอวดผลงานชิ้นเยี่ยมนี้แก่ผู้ใหญ่ และถามเขาว่ารูปของฉันทำให้เขากลับใหม่ พวกเขาตอบว่า "ทำไมหมวกทำให้คนกลัวเล่า" รูปภาพของฉันไม่ได้เป็นรูปหมวก แต่เป็นรูปงูเหลือมที่กำลังนอนย่อยข้างที่มันกลืนเข้าไป ฉันจึงต้องวาดรูปภายในงูเหลือมเพื่อให้พวกผู้ใหญ่เข้าใจ เพราะพวกนี้ต้องการคำอธิบายเสมอ รูปวาดที่ ๒ ของฉันจึงเป็นดังนี้

พวกผู้ใหญ่ได้แนะนำว่าฉันควรจะเลิกยุ่งกับการวาดภาพงูเหลือมชนิดที่เห็นด้านนอกหรือด้านในเสีย และหันมาสนใจเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ คณิตศาสตร์ และไวยากรณ์แทน ดังนั้น ฉันจึงได้ละทิ้งอาชีพวาดภาพอันสูงส่งนี้เสียตั้งแต่อายุ ๖ ขวบ เพราะว่าฉันรู้สึกหมดกำลังใจที่ภาพวาดรูปแรกและรูปที่สองไม่ได้รับผลสำเร็จ พวกผู้ใหญ่ไม่เคยเข้าใจอะไรเลย เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจน้อยหนายอย่างยิ่งที่พวกเราเด็กๆ จะต้องอธิบายให้พวกเขาเข้าใจอยู่ตลอดเวลา

ดังนั้นฉันจึงได้เลือกอาชีพใหม่ ฉันหัดขับเครื่องบิน ฉันบินไปเกือบจะทั่วโลก และภูมิศาสตร์ก็ช่วยฉันมากที่สุดทีเดียว ฉันสามารถบอกได้ทันทีว่านี่คือประเทศจีนไม่ใช่แอฟริกา วิชานี้จึงเป็นประโยชน์มากถ้าเราหลงทางในเวลาากลางคืน

ตลอดชีวิตของฉัน ฉันต้องติดต่อกับคนเป็นจำนวนมาก เป็นคนที่เอาจริงเอาจัง ทั้งนั้น ฉันอาศัยอยู่ในบ้านกับพวกผู้ใหญ่ ฉันได้ศึกษาคนพวกนี้อย่างใกล้ชิด แต่มิได้ช่วยให้ฉันมีความเห็นต่อคนพวกนี้ในด้านที่ดีขึ้นเลย

เมื่อฉันพบใครสักคนที่ฉันเห็นว่าพอมิแหวจะฉลาดหลักแหลมฉันก็ทดสอบเขา ด้วยการให้ดูรูปวาดรูปที่หนึ่งซึ่งฉันยังคงเก็บรักษาไว้ ฉันอยากทราบว่าเขาเป็นคนที่เข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ได้ดีหรือไม่ แต่ทุกครั้งคนเหล่านั้นจะพูดว่า "นี่คือหมวก" เมื่อเป็นอย่างนั้นฉันจึงไม่ยอมพูดถึงงูเหลือม ป่าดงดิบ หรือดวงดาวกับเขาให้เสียเวลาเลย ฉันจะปล่อยให้เขาไปตามวิถีทางของเขาฉันจะพูดกับเขาเรื่องไฟบริดจ์ เรื่องกอล์ฟ เรื่องการเมืองและเรื่องเนคไท และพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นก็จะยินดีที่ได้รู้จักกับคนที่พูดจาได้เรื่องราวคนหนึ่ง

๒

ตั้ง นั้นฉันจึงดำรงชีวิตอย่างเดียวดาย ไร้คนที่จะสนทนากัน เข้าอกเข้าใจอย่างแท้จริง จนกระทั่งเมื่อ ๖ ปีมานี้ เครื่องบินของฉันเข้าไป เครื่องเสียอยู่กลางทะเลทรายสะฮารา มีอะไรบางอย่างในเครื่องยนต์ขัดข้อง เนื่องจากฉันไม่มีช่างเครื่องมาด้วย ไม่มีแม่แต่ผู้โดยสาร ฉันจึงจำต้องซ่อมด้วยตนเองอยู่คนเดียวอย่างยากลำบาก นี่เป็นปัญหาที่ต้องเอาชีวิตของฉันเข้าเดิมพันทีเดียว เพราะฉันมีน้ำไว้ดื่มอีกเพียง ๘ วันเท่านั้น

คืนแรกฉันนอนหลับบนพื้นทราย ห่างไกลจากผู้คนนับล้าน ๆ ไมล์ ฉันอยู่คนเดียวประหนึ่งเรือแตกรอดอยู่บนแพคว้างกว้างกลางมหาสมุทร ดังนั้นคุณคงจะนึกออกว่าฉันตกใจเพียงใดที่ตอนในรุ่งสางก็มีเสียงเล็ก ๆ ปลุกฉันขึ้น เสียงนั้นกล่าวว่า

"กรุณาวาดรูปแกะให้ตัวหนึ่งเถอะ !"

"หือ"

"ช่วยวาดรูปแกะให้ฉันตัวหนึ่งซิ...."

ฉันผวาลุกขึ้นยืนราวกับถูกสายฟ้าฟาด ยกมือขึ้นชี้ตามองดูอีกที่ตาฉันไม่ได้ฝาปิดไปแน่ ฉันเห็นเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง ลักษณะแปลกมาก ยืนมองดูฉันอย่างเคร่งขรึม

นี่คือรูปภาพที่ดีที่สุดที่ฉันจำลองขึ้นภายหลัง แน่ละ แม้ว่าภาพวาดของฉันไม่สวยสดเหมือนตัวจริงของเขา แต่มันก็ไม่ใช่ความผิดของฉัน พวกผู้ใหญ่ได้ทำให้ฉันหมดกำลังใจที่จะเอาดีทางวาดรูปตั้งแต่อายุได้ ๖ ขวบ และนอกจากรูปงูเหลือมชนิดเห็นด้านนอกและด้านในแล้ว ฉันก็ไม่ได้หัดวาดรูปอะไรอีกเลย

ฉันเบิ่งตามองดูเด็กน้อยนั้นอย่างประหลาดใจ อย่าลืมนะฉันอยู่ไกลแสนไกลจากดินแดนที่มีผู้คนอาศัย ทว่าเด็กน้อยนั้นไม่มีที่ท่าว่าหลงทางเหนื่อยอ่อน หิวโหย กระหายน้ำ หรือเกรงกลัวแต่อย่างใด ไม่มีท่าทางว่าเป็นเด็กหลงทางอยู่กลางทะเลทรายห่างไกลผู้คนนับเป็นร้อยเป็นพันโยชน์เลย ในที่สุดฉันก็รวบรวมสติได้ และพูดขึ้นว่า

"แล้วเธอมาทำอะไรอยู่ที่นี่หะ"

เขาก็พูดซ้ำอีกอย่างอ่อนโยนเหมือนเป็นเรื่องสำคัญว่า

"กรุณาवादกะให้ฉันตัวหนึ่งเถอะ"

ในเมื่อเรารู้สึกว่ามีสิ่งลึกลับเกินกว่าที่จะกล่าวได้ เราก็ไม่กล้าที่จะขัดขืนต่อมัน แม้ว่าฉันจะอยู่ห่างไกลผู้คนนับด้วยร้อยโยชน์พันโยชน์และอยู่ระหว่างอันตรายถึงชีวิต ฉันก็ดึงเอากระดาดและดินสอออกมา แต่แล้วฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่าฉันเคยเรียนแต่วิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ คณิตศาสตร์และไวยากรณ์เท่านั้น ฉันจึงกล่าวกับเด็กน้อย (อย่างอารมณ์ไม่ค่อยดี) ว่าฉันวาดไม่เป็นหรอกนะ เขาตอบฉันว่า

"ไม่เป็นไรหรอก วาดกะให้ฉันตัวก็แล้วกัน"

เนื่องจากฉันไม่เคยวาดกะเลย ฉันจึงวาดภาพหนึ่งในสองภาพที่ฉันวาดเป็นให้เขา คือภาพงูเหลือมชนิดที่เห็นด้านนอกและฉันก็ตกตะลึงเมื่อได้ยืมเขาตอบว่า

"ไม่เอา ไม่เอา ฉันไม่อยากได้ข้างในงูเหลือม งูเหลือมนำกลัวออก และข้างก็ตัวใหญ่เกะกะเกินไป บ้านฉันเล็กนิดเดียววาดกะให้ฉันตัวหนึ่งเถอะ"

ดังนั้นฉันจึงวาดแกะให้ เขามองดูอย่างสนใจและวิจารณ์ว่า
"ไม่ใช่ แกะตัวนี้ไม่สบายมาก วาดใหม่อีกตัวซิ"

ฉันวาดใหม่ เพื่อนของฉันหัวเราะเบา ๆ พูดอย่างอ่อนน้อมว่า "เธอคงจะเห็นนะว่ามันไม่ใช่แกะ แต่เป็นแพะ เพราะว่ามันมีเขา"

ฉันวาดใหม่อีก แต่เขาก็ปฏิเสธอีกเช่นกัน "ตัวนี้มันแก่เกินไป ฉันต้องการแกะที่จะยังมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกนาน"

เมื่อเป็นเช่นนั้นฉันก็หมดความอดทน ประกอบกับต้องรีบซ่อมเครื่องยนต์ ฉันจึงเขียน ๆ ภาพนี้ ฉันยื่นให้เขาและว่า "เอ้า นี่คือกรง แกะที่เธอต้องการอยู่ในกรงนี้"

แต่ฉันประหลาดใจมากที่เห็นใบหน้าของเขาสดใสขึ้นทันที "เหมาะทีเดียว นี่แหละที่ฉันอยากได้ เธอคิดว่าแกะตัวนี้กินหญ้าไหม"

"ทำไมหละ"
"เพราะที่บ้านฉันมันแคบนะซี"
"คงพอหรอก ฉันให้แกะเธอตัวเล็กนิดเดียว"
เขายื่นศรีษะมาใกล้รูปวาด
"คงไม่เล็กเกินไปนะ.....โอ...มันกำลังหลับด้วย"

ฉันก็ได้ทำความรู้จักกับเจ้าชายน้อยด้วยประการฉะนี้

๓

กว่าฉันจะรู้ว่าเขามาจากไหนก็กินเวลานานโขทีเดียว เจ้าชายน้อยตั้งคำถามกับฉันมากมาย และไม่เคยสนใจฟังคำถามของฉันเลย ฉันต้องจับความเอาเองจากถ้อยคำบางประโยคที่หลุดมาโดยบังเอิญที่ละเล็กทีละน้อย เช่นเมื่อเขาเห็นเครื่องบินของฉัน (ฉันจะไม่วาดรูปเครื่องบินละ เพราะว่ามันออกจะวาดยากอยู่เอาการ) เขาถามขึ้นว่า

"สิ่งนั้นคืออะไรนะ"

"มันไม่ได้เป็นสิ่งของหรอก มันบินได้ เครื่องบินไงละ เครื่องบินของฉันเอง"

ฉันรู้สึกภูมิใจที่บอกให้เขาทราบว่าฉันบินได้ เขาร้องขึ้นว่า

"อะไรนะ เธอตกลงมาจากท้องฟ้ารี"

"จะ" ฉันตอบอย่างเสงี่ยมเจียมตัว

"เอ แปลกนะ"

แล้วเจ้าชายน้อยก็หัวเราะเสียงใสทำให้ฉันรู้สึกจนขึ้นมา ฉันอยากให้คนอื่นอุบัติเหตุของฉันเป็นเรื่องร้ายแรงมากกว่า เขากล่าวเสริมว่า

"ถ้าเช่นนั้นเธอก็มาจากท้องฟ้าเหมือนกันสินะ เธอมาจากดาวดวงไหนละจ๊ะ"

ทันใดนั้นเองฉันจึงเริ่มเข้าใจอะไรได้กลาง ๆ เกี่ยวกับการปรากฏตัวอย่างลึกลับของเจ้าชายน้อย ฉันถามเขาทันทีว่า

"ถ้าเช่นนั้นเธอมาจากดาวดวงอื่นใช่ไหม" เขาไม่ตอบ โคลงศีรษะช้า ๆ พลังพิจารณาเครื่องบินของฉัน

"ถ้าใช่เจ้าเครื่องนั้นละก็ เธอคงมาจากที่ไกล ๆ นี่เอง"

แล้วเขาก็ปล่อยความรู้สึกให้จมอยู่ในความนึกฝันเป็นเวลานาน แล้วจึงหยิบแกะที่ฉันวาดให้ออกมาจากกระเป๋า และนั่งมองสมบัติชิ้นใหม่นั้น

คุณคงนึกเดาออกว่าฉันมีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องของ 'ดาวดวงอื่น' เพียงใด ฉันพยายามที่จะให้ทราบเรื่องมากยิ่งขึ้นกว่านั้น

"เธอมาจากไหนแน่ เด็กน้อยของฉัน 'บ้านเธอ' นะอยู่ที่ไหน เธอจะเอาแกะที่ฉันให้ไปไหน"

หลังจากหยุดคิด
อยู่ครู่หนึ่ง เธอตอบว่า

"การที่ให้กรงแก่
ฉันด้วยนี่ดีนะ ฉันจะได้ไปใช้
เป็นบ้านของแกะมันในตอน
กลางคืนไงล่ะ"

"แน่ละ และถ้าเธอ
ทำตัวน่ารัก ฉันจะให้เชือก
เธอด้วย เธอจะได้ใช้ผูกมัน
ในตอนกลางวัน และก็หลัก
อีกอันหนึ่ง

ด้วย" คำเสนอ
ของฉันทำให้เขาสะดุ้ง

"ผูกมันรี ทำไม
เธอคิดแปลกอย่างนี้"

"แต่ถ้าเธอไม่ผูก
มันนะ มันก็จะเดินไปตามใจ
ชอบ และก็จะมีหลงหายไป"

ทันใดนั้นเพื่อนของฉันก็หัวเราะเสียงใสขึ้นอีก

"เธอจะให้มันไปที่ไหนกันล่ะ"

"ที่ไหนก็ได้ ตรงไปข้างหน้ามัน..."

เจ้าขายน้อยจึงเข้าใจความคิดของฉัน และกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า

"ไม่เป็นไรหรอก บ้านฉันก็ใหญ่เท่านี้เอง เล็กนิดเดียว"

เขากล่าวต่อไปด้วยท่าทางเศร้า ๆ ว่า

"ตรงไปข้างหน้าเราไปได้ไม่ไกลนักหรอก"

๔

ด้วย เหตุนี้ฉันจึงทราบความสำคัญของข้อที่สองคือ ดวงดาวที่เขาอยู่นั้นไม่ใหญ่กว่าบ้านเท่าไร

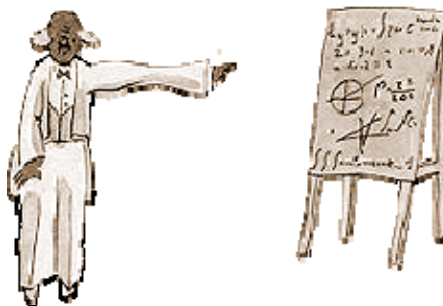
สิ่งนี้ได้ทำให้ฉันประหลาดใจเท่าใดนัก ฉันทราบดีว่านอกจากดาวเคราะห์ใหญ่ ๆ อย่างเช่นโลก ดาวพฤหัสบดี ดาวอังคาร ดาวพระศุกร์ซึ่งเราตั้งชื่อให้แก่มันแล้ว ยังมีดาวดวงอื่น ๆ อีกนับพันดวง ซึ่งเล็กมากจนบางดวงแทบจะมองไม่เห็นแม้ว่าจะใช้กล้องโทรทรรศน์สองดู เมื่อนักดาราศาสตร์ค้นพบดาวดวงใหม่ เขาก็ให้ชื่อมันเป็นลำดับเลข เป็นต้นว่า "ดาวเคราะห์น้อยที่ ๓๒๕๑"

ฉันมีเหตุผลที่น่าเชื่อว่า ดาวดวงที่เจ้าชายน้อยจากมากคือ ดาวดวงที่ บี.๖๑๒ ดาวดวงนี้นักดาราศาสตร์ชาวตรุกีสองกล้องพบเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๒

เขาได้เสนอการค้นพบนี้แก่สหภาพดาราศาสตร์ระหว่างชาติ แต่ก็ไม่มีใครเชื่อเขา **เนื่องจากการแต่งกายของเขาแปลกเกินไป** พวกผู้ใหญ่ก็เป็นแบบนี้แหละ

โชคดีสำหรับชื่อเสียง
ของดาวดวงนี้ เพราะต่อมานัก
เผด็จการตรุกีได้บังคับให้
ประชาชนได้แต่งกายตามแบบ
ยุโรป ถ้าไม่ปฏิบัติตามจะมีโทษ
ถึงประหารชีวิต นักดาราศาสตร์ผู้
นี้ได้เสนอการค้นพบของเขาอีก
ครั้งในปี พ.ศ. ๒๔๖๓ โดย
แต่งตัวอย่างสง่าผ่าเผย และ
คราวนี้ทุกคนก็เชื่อเขา

ที่ฉันเล่าให้คุณฟังถึงรายละเอียดของดาวดวงที่ บี.๖๑๒ และที่ฉัน
บอกหมายเลขของดาวดวงนี้ก็เพราะพวกผู้ใหญ่ คนพวกนี้เขาชอบตัวเลข
เมื่อคุณเล่าถึงเพื่อนใหม่ของคุณ พวกผู้ใหญ่จะไม่ถามเรื่องสำคัญ ๆ คุณเลย

เขาจะไม่มีวันถามว่า

"เสียงของเขาเป็นอย่างไร"

"เขาชอบการเล่นชนิดใด"

"เขาสะสมผีเสื้อรีเปล่า" แต่เขาจะถามคุณว่า

"เขาอายุเท่าไรนะ"

"เขามีพี่น้องกี่คน"

"เขาหนักเท่าไร"

"พ่อของเขามีรายได้เท่าไร"

และเพียงเท่านั้นเองที่พวกเขาเข้าใจว่าเขาได้รู้จักกับคน ๆ หนึ่ง

แล้ว

ถ้าคุณบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า "ฉันเห็นบ้านก่อด้วยอิฐแดงหลัง
หนึ่ง มีดอกกล้วยไม้สีขาวม่วงอยู่ที่หน้าต่าง และมีนกพิราบเกาะอยู่บน
หลังคา..." คนพวกนั้นจะไม่มีวันนึกภาพบ้านหลังนั้นออกเลย คุณ
จะต้องบอกเขาว่า " ฉันเห็นบ้านหลังหนึ่ง ราคาประมาณ ๕ แสนบาท"
พวกเขาจะร้องขึ้นว่า "แหม สวยอะไอย่างนั้น"

ในทำนองเดียวกันถ้าคุณบอกกับเขาว่า "ข้อพิสูจน์ว่าเจ้าชาย
น้อยมีตัวตนจริงก็คือว่าเขาเป็นคนน่ารัก มีชีวิตชีวา หัวเราะเก่ง และ
เขาอยากได้แกะตัวหนึ่ง และเมื่อคนอยากได้แกะตัวหนึ่งก็เป็นข้อ
พิสูจน์ว่า คน ๆ นั้นต้องมีจริง" พวกเขาจะยกไหล่ และหาว่าคุณพูดเป็น
เด็ก ๆ แต่ถ้าคุณพูดกับเขาว่า " เจ้าชายน้อยมาจากดาวเคราะห์น้อยเลขที่ บี.
๖๑๒ " เมื่อนั้นแหละเขาจึงจะเชื่อและเลิกได้ถามคุณต่อไป พวกเขาไม่มีนิสัย
เช่นนั้นอย่าได้ไปถือสาเลย พวกเด็ก ๆ จำเป็นต้องยอมลงให้ผู้ใหญ่อย่างนี้
แหละ

แต่ว่าแน่ละ พวกเราซึ่งเข้าใจชีวิตดี เราจะหัวเราะเยาะตัวเลขเสีย
ด้วยซ้ำ ฉันรักที่จะเริ่มต้นเล่าเรื่องนี้เหมือนอย่างเล่านิทานมากกว่า ฉัน
อยากจะเล่าว่า

"ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าชายน้อยองค์หนึ่ง อาศัยอยู่ที่ดาวดวงโตกว่าเขานิดเดียว เขาอยากมีเพื่อน..." สำหรับผู้ที่เข้าใจชีวิตเรื่องที่ผมเล่าอย่างนี้ดูจะเป็นจริงเป็นจังมากกว่า

แต่เนื่องจากฉันไม่อยากให้ใครเขาอ่านหนังสือที่ผมเขียนขึ้นมาเล่น ๆ เพราะฉันรู้สึกปวดหัวใจมากเมื่อเล่าความหลังทั้งหลายเหล่านี้เพื่อนของฉันได้จากฉันไปพร้อมกับแกะของเขา ๖ ปีเข้านี้แล้ว

ที่ผมพยายามเขียนถึงเขาขณะนี้ ก็เพื่อว่าฉันจะได้ไม่ลืมเขาเสีย เป็นเรื่องที่น่าสลดใจมากถ้าเราลืมเพื่อน ทุกคนไม่ได้มีเพื่อนเสมอไป ถ้าฉันลืมเขา ฉันก็อาจจะกลายเป็นพวกผู้ใหญ่ที่ไม่สนใจอะไรนอกจากตัวเลขก็ได้

เพื่อมิให้เป็นเช่นนี้ ฉันจึงได้ไปซื้อสีและดินสอมา มันออกจะยากสักหน่อยที่จะมาหัดวาดใหม่ตอนนี้ ในเมื่อฉันก็เคยวาดเพียงรูปงูชนิดเห็นด้านนอก และชนิดเห็นด้านในเมื่อตอนอายุ ๖ ขวบเท่านั้น แต่ฉันก็จะพยายามวาดให้เหมือนที่สุดเท่าที่จะทำได้แม้ว่าจะไม่แน่ใจนักก็ตาม ฉันอาจจะวาดรูปหนึ่งได้เหมือน แต่อีกรูปหนึ่งไม่เหมือนเลย ฉันคงจะกะขนาดผิดด้วย ในรูปนี้เจ้าชายน้อยตัวโตเกินไป และในอีกรูปหนึ่งกลับเล็กเกินไป ฉันไม่รู้ว่าจะลงสีเสื้อของเขาเป็นสีอะไรดี ฉันจึงมั่งงมมะงาหราทำไปทำดีบ้าง ไม่ดีบ้าง บางคราวก็อาจจะลืมรายละเอียดสำคัญไป

แต่ก็ยกโทษให้ฉันเถิด เพื่อนของฉันไม่เคยอธิบายอะไรแก่ฉันเลยเขาคงคิดว่าฉันเหมือนกับเขากระมัง แต่ว่าตัวฉันเองก็ออกจะเสียใจที่ไม่สามารถมองเห็นลูกแกะได้ ฉันคงจะเหมือนกับผู้ใหญ่ทั้งหลาย ฉันคงแก้ตัวลงนั่นเอง

๕

ฉัน เรียนรู้เรื่องราวของดาวดวงนี้มากขึ้นทุกวัน รู้ถึงการที่เจ้าชายน้อยต้องจากมันมา รู้ถึงการเดินทาง ความรู้เหล่านี้ค่อยมาปะติดปะต่อกันอย่างช้า ๆ แล้วแต่ความคิดจะนำไป

สำหรับในวันที่สาม ฉันได้ทราบเรื่องเศร้าเกี่ยวกับต้นไทร ครั้งนี้ก็สืบเนื่องมาจากลูกแกะอีกเช่นกัน เจ้าชายน้อยได้ถามฉันด้วยท่าทางสงสัยเต็มที

"จริงหรือที่ว่าลูกแกะมันกินต้นผักหนาม"

"จริงทีเดียว"

"โอ ฉันดีใจจังเลย"

ฉันไม่เข้าใจว่าที่แกะกินต้นผักหนามนั้นสำคัญอย่างไร แต่เจ้าชายน้อยเสริมขึ้นว่า "ถ้าอย่างนั้นมันก็กินต้นไทรด้วยนะซี"

ฉันรีบตั้งข้อสังเกตขึ้นว่า ต้นไทรนั้นไม่ได้เหมือนต้นผักหนาม แต่เป็นต้นไม้ใหญ่เหมือนวัด ถึงแม้จะมีเกณฑ์เอาข้างมาโขลงหนึ่งก็ไม่

สามารถกินเจ้าต้นไม้ชนิดนี้หมดต้นได้ การพูดถึงข้างทั้งโขลงทำให้เจ้าชายน้อยหัวเราะชอบใจ

"เห็นท่าจะต้องให้ข้างมันยืนต่อตัวกัน" แต่เขาหวนกลับมาพูดเรื่องเดิมอย่างฉลาดว่า

"เจ้าต้นไม้ไทรนี้ก่อนมันจะโต มันจะต้องเริ่มจากต้นเล็ก ๆ ก่อนใช่ไหม"

"ถูกทีเดียว แต่ทำไมเธอถึงอยากให้แกะของเธอกินต้นไม้ชนิดนี้ด้วยเล่า" เขาตอบฉันทว่า

"ไม่เห็นน่าถามเลย"

เขาพูดเหมือนกับว่าเป็นสิ่งที่เห็นชัดเจนแล้ว ฉะนั้นจึงต้องใช้สติปัญญาความคิดความเข้าใจปัญหาตัวเอง

คงจะเป็นอย่างนี้แน่ว่า บนดาวที่เจ้าชายน้อยอาศัยอยู่นั้นก็มีลักษณะคล้ายกับดาวอื่น คือ มีทั้งหญ้าที่ดี และหญ้าเลวๆ เมล็ดพันธุ์ที่ดีก็จะให้หญ้าดี เมล็ดพันธุ์ที่ไม่ดีก็จะให้หญ้าไม่ดี แต่ว่าเมล็ดพันธุ์นี้เรามองไม่เห็น มันนอนหลับอย่างเงิบเขี้ยวอยู่ใต้ดินจนกระทั่งมันอยากจะตื่นขึ้น กิ่งก้านของมันก็จะค่อย ๆ เหยียดตัวทะลุดินออกมาอย่างเหนียวอายออกแสวงหาแสงแดด ถ้ามันเป็นกิ่งก้านของต้นหัวไชเท้าหรือต้นกุหลาบ เราก็ปล่อยให้มันงอกขึ้นตามใจชอบ แต่ถ้ามันเป็นต้นไม้เลว ๆ เราก็จะถอนทิ้งทันทีเมื่อได้เห็น ฉะนั้นบนดาวของเจ้าชายน้อยคงมีเมล็ดพันธุ์เลว ๆ เป็นแน่ และคงเป็นเมล็ดพันธุ์ต้นไม้ไทรนี้เอง

ดินแดนบนดวงดาวนั้นคงจะถูกรุกรานด้วยเจ้าต้นไม้ไทรและถ้าขึ้นปล่อยไว้ก็จะกำจัดไม่ได้ มันจะขึ้นรุงรังเต็มดวงดาว รากของมันจะชอนไชลงไปใต้ดิน ถ้าดาวดวงเล็กมากและถ้าต้นไม้ไทรมีมากมันก็จะระเบิดดาวได้

"เรื่องนี้เป็นปัญหาทางระเบียบแบบแผน" เจ้าชายน้อยกล่าวกับฉันทภายหลัง

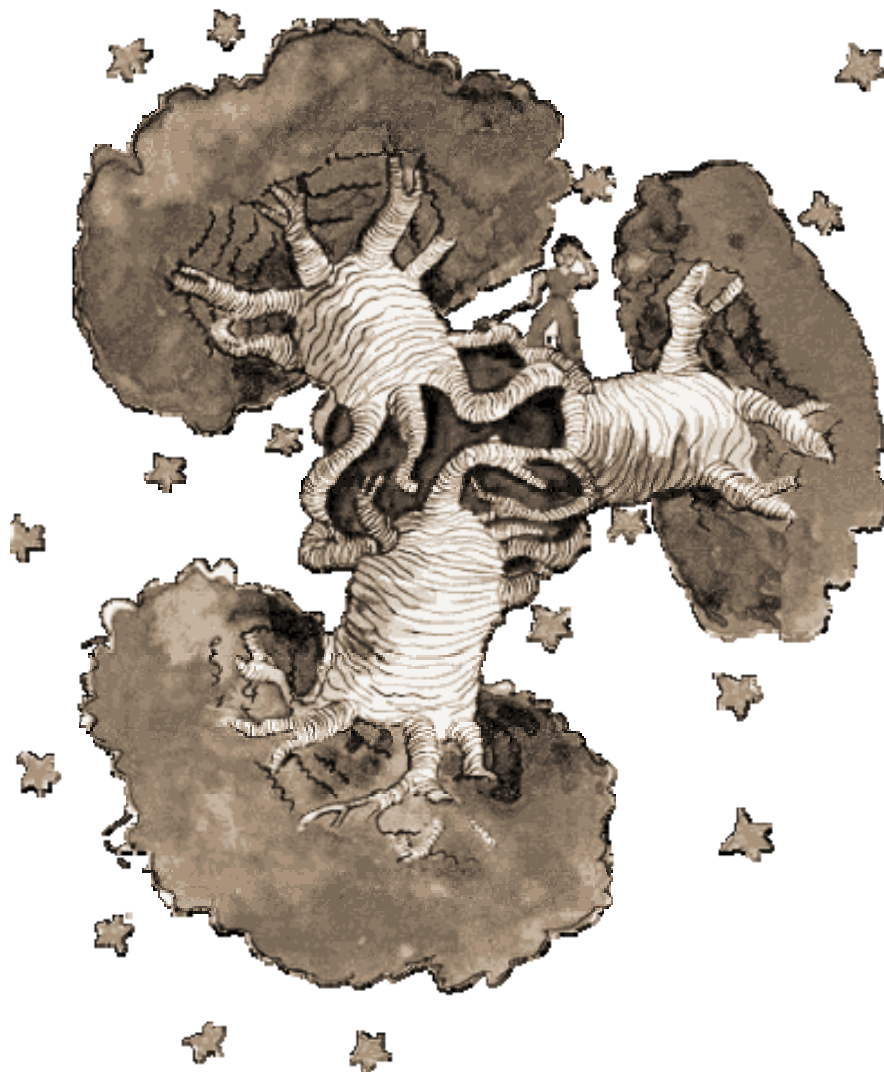
"เมื่อเราแต่งตัวเสร็จในดองเช้า เราต้องดูแลความสะอาด

ของดวงดาวเราด้วย เราจำเป็นต้องกำจัดต้นไม้หรืออย่างสม่ำเสมอ โดยทันทีที่เราเห็นมันขึ้นแทรกอยู่ในกอหญ้า ซึ่งมันก็ดูคล้ายกันมากเมื่อตอนเป็นต้นอ่อนอยู่ ออกเป็นงานที่น่าเบื่อหน่ายอยู่หรอก แต่ก็ง่ายมาก"

และแล้ววันหนึ่งเขาก็แนะนำฉันให้วาดรูปหนึ่งขึ้น เพื่อให้เด็กเห็นและจำได้แม่นยำเป็นคติสอนใจ

"เพราะว่าถ้าหากเขาเดินทาง" เจ้าชายน้อยกล่าว " รูปนี้จะ เป็นประโยชน์แก่เขา บางครั้งการผลัดวันประกันพรุ่งงานของตนนั้นไม่มีการเสียหายแต่อย่างใด แต่ถ้าเป็นเรื่องกำจัดต้นไม้ละก็ เป็นเรื่องมหันตภัยทีเดียว

ฉันเคยเห็นดวงดาวหนึ่งซึ่งมีแต่คนชี้เกี้ยวอาศัยอยู่ เขาก็ปล่อยปลละเลยต้นไม้ ๓ ต้น..." จากคำบอกเล่าของเจ้าชายน้อย ฉันก็ได้วาดรูปดาวดวงนั้น

อันที่จริงฉันก็ไม่ชอบตั้งตนเป็นนักสอนศีลธรรม แต่อันตรายจากต้นไทรซึ่งน้อยคนจะรู้นั้น และการเสี่ยงต่ออันตรายนี้ของบุคคลที่หลงไปในโลกอื่นเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง จึงทำให้ฉันยอมลงทุนตั้งตนเป็นผู้สอน

ฉันกล่าวย่า "เด็ก ๆ เอ๊ย จงพึงระวังต้นไทร" ทั้งนี้เพื่อเตือนเพื่อน ๆ ของฉันถึงอันตรายที่เขาเจียดเข้าไปใกล้ นานมาแล้วเช่นเดียวกับตัวฉันเอง โดยไม่ทราบถึงอันตรายนั้นเลย

ฉันได้พยายามวาดรูปขึ้นอย่างประณีตบรรจง บทเรียนที่ฉันให้นี้คงมีผลบ้างเป็นแน่ คุณคงจะสงสัยละกระมังว่า ทำไมไม่มีรูปอื่นในหนังสือเล่มนี้ที่ใหญ่โตเอากการ เช่นรูปต้นไทร

คำตอบนั้นแสนจะธรรมดา..คือว่า ฉันพยายามแล้วแต่ไร้ผลนะซี ส่วนรูปนั้นฉันได้รับแรงบันดาลใจจากความรู้สึกว่าเป็นเรื่องด่วน

๖

เจ้า ขายน้อยเอ๊ย ในที่สุดฉันก็ค่อย ๆ เข้าใจชีวิตที่เศร้าของเธอ เธอมีเพียงอาทิตย์ยามอัสดงเท่านั้นไว้ชมและเป็นสิ่งเพลิดเพลินใจซึ่งคงระยะยาวนาน ฉันเพิ่งทราบรายละเอียดใหม่นี้ในเช้าวันที่สี่ เมื่อเธอเอ่ยบอกฉันว่า....

"ฉันชอบตอนพระอาทิตย์ตกดินจังเลย ไปดูพระอาทิตย์ตกกันเถอะ"

"แต่ต้องคอยหน่อยนะ"

"คอยอะไร" เธอมีที่ทาประหลาดใจในชั้นแรก และแล้วเธอก็หัวเราะขันตัวเธอเอง และกล่าวขึ้นว่า

"ฉันนี่กว่าอยู่ที่บ้านฉันเองอยู่เรื่อย !"

จริงทีเดียว ถ้าที่สหรัฐเป็นเวลาเที่ยงวัน เราทราบดีว่า ดวงอาทิตย์กำลังจะตกที่ฝรั่งเศส ถ้าเพียงเราจะสามารถไปฝรั่งเศสได้ภายใน ๑ นาที เพื่อไปดูอาทิตย์อัสดง น่าเสียดายที่ฝรั่งเศสอยู่ห่างเกินไป แต่บนดาวดวงเล็กของเธอ เธอเพียงแต่เลื่อนเก้าอี้ไปสองสามก้าวเท่านั้น เธอก็จะสามารถชมอาทิตย์อัสดงได้ตามที่เธอประสงค์ทุกครั้งไป.....

"ในวันหนึ่ง ๆ ฉันเห็นดวงอาทิตย์ตก ๔๔ ครั้ง" และอีกครู่หนึ่งต่อมาเธอก็กล่าวเสริมว่า

"เธอรู้ไหม...ในยามที่แสนเศร้า คนเราชอบดูอาทิตย์อัสดง"

"เธอดูอาทิตย์อัสดงถึงวันละ ๔๔ ครั้ง เธอคงเศร้ามากสินะ ?" แต่เจ้าชายน้อยมิได้ตอบแต่อย่างใด

๗

วัน ที่หา ความลับแห่งชีวิตเจ้าชายน้อยก็เผยออก ทั้งนี้เนื่องจากเรื่องแคะอีกตามเคยที่ทำให้ฉันทราบชีวิตของเขา

เขาถามฉันขึ้นทันทีโดยไม่ได้เกริ่นล่วงหน้าเหมือนเป็นผลจากปัญหาที่ขบคิดอยู่เงียบ ๆ มานาน

"แคะนี่ ถ้ามันกินต้นผักหนาม มันจะกินดอกไม้ด้วยไหมนะ ?"

"แคะมันกินตะกั่วทุกสิ่งที่มีหนาม" "แม่แต่ดอกไม้ที่มีหนามรี"

"ใช่ แม่แต่ดอกไม้ที่มีหนาม"

"ถ้าเช่นนั้น หนามมีไว้ทำไมกัน" ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกัน

ขณะที่ฉันกำลังวุ่นกับการไขเกลียวนอตซึ่งขันติดแน่นเกินไปในเครื่องยนต์ของฉัน ฉันกำลังงุ่มง่ามใจมากเพราะว่าการที่เครื่องเสียเริ่มจะเป็นเรื่องใหญ่ เพราะปัญหาเรื่องนอตที่นับวันจะร่อยหรอลงทำให้ฉันวิตกมากที่สุด

"หนามมีไว้ทำไมนะ" เจ้าชายน้อยไม่เคยลุ่มลึกปัญหาหากเขาตั้งขึ้นมาแล้ว ฉันกำลังโมโหกับเจ้าตัวนอตจึงตอบไปหุ่ย ๆ ว่า

"หนามหนามรี ไม่ได้มีประโยชน์อะไรเลย เป็นเพราะเจ้าดอกไม้มันมั่นใจร้ายเท่านั้นเอง"

"โอ..." แต่หลังจากเงียบไปครู่ เขาก็พูดใส่หน้าฉันอย่างขมขื่นว่า

"ฉันไม่เชื่อเธอหรอก ดอกไม้มันแสนจะอ่อนแอ มันไร้เดียงสา มัน

ช่วยตัวมันเองเท่าที่จะทำได้ มันคิดว่าหนามจะเป็นเครื่องป้องกันตัวได้ มันคิดว่ามันร้ายกาจพอ ด้วยการมีหนามป้องกัน..."

ฉันไม่ได้ตอบว่าอะไร ขณะนั้นเองฉันนึกในใจว่า 'ถ้าเจ้านอตตัวนี้ยังดื้อต่อไป ฉันจะทุบมันให้ละเอียดเลย' เจ้าชายน้อยก็รับกวนความคิดฉันอีกครั้งหนึ่ง

"และเธอเชื่อว่า ดอกไม้เนอะ..."

"พอที! พอที! ฉันไม่ได้เชื่ออะไรเลย" ฉันตอบส่ง ๆ ไปยังตัวเอง

"ฉันกำลังทำธุระสำคัญอยู่นะ"

เขามองดูฉันอย่างตกตะลึง

"เรื่องสลักสำคัญ ?"

เขาเห็นฉันถือค้อนในมือ นิ้วมือดำไปด้วยน้ำมันหล่อลื่น กัมหน่า กัมตางวนอยู่กับของที่เขาเห็นว่าแสนจะน่าเกลียด

"เธอพูดกับฉันเหมือนพวกผู้ใหญ่เขาพูดกัน"

คำพูดนั้นทำให้ฉันรู้สึกอาย และเขาได้เสริมอีก

"เธอปนกันหมด เธอทำทุกสิ่งให้สับสนหมด"

ดูท่าทางเขากระวนกระวายใจ เขาสลดผมสีทองของเขาตามสาย

ลม

"ฉันรู้จักดาวดวงหนึ่งที่มีนายแดงอาศัยอยู่ เขาไม่เคยได้ดมดอกไม้เลย เขาไม่เคยแม้แต่ดมดวงดาว เขาไม่เคยรักใครเลย เขาไม่เคยได้ทำสิ่งใดนอกจากคิดเลข และตลอดวันเขาพูดซ้ำ ๆ ซาก ๆ เหมือนเธอบอกว่า 'ฉันเป็นคนเอาการเอางาน ฉันเป็นคนเอาจริงเอาจัง' และนี่ทำให้เขาตัวพองด้วยความเย่อหยิ่ง แต่เขาไม่ใช่มนุษย์หรือเขาเป็นเห็ด"

"อะไรนะ?"

"เห็ด"

ตอนนี้เจ้าชายน้อยหน้าซีดเผือดด้วยอารมณ์โกรธ

"ดอกไม้ผลิตหนามมาแล้ว ๑ ปีแล้ว และแกะก็ได้กินดอกไม้มาตลอดระยะเวลาอันยาวนานนั้นด้วย ถ้าเช่นนั้นมันเป็นการไร้สาระละหรือที่เราจะพยายามหาสาเหตุว่าดอกไม้สร้างหนามขึ้นมาเพื่อประโยชน์อันใด สงครามระหว่างแกะและดอกไม้ไม่มีความสำคัญ เขียวหรือ ปัญหานี้จะไม่น่าขบคิดและสำคัญกว่าเรื่องบวกลบเลขของนายแดงอ้วนหรือกริ และถ้าฉันรู้จักดอกไม้ดอกหนึ่ง ดอกเดียวที่ไม่มีในที่อื่นใดอีกนอกจากโลกของฉัน และถ้าเจ้าแกะน้อยสามารถทำให้ดอกไม้ที่นั่นอันตรายไปได้ในชั่ววันหนึ่ง โดยที่เจ้าแกะนั้นก็ไม่ว่ามันได้กระทำอะไรลงไป เรื่องนี้ยังเป็นเรื่องไม่สำคัญอีกหรือไม่..."

เขาหน้าแดงกำและกล่าว
ต่อไปอีกว่า

**"ถ้าใครคนหนึ่งรัก
ดอกไม้ดอกหนึ่งซึ่งมีเพียงดอก
เดียวเท่านั้นในดวงดาวนับ
พันล้านดวง เพียงแต่เขาได้
มองดูมันเท่านั้นก็ทำให้เขามี
ความสุขพออยู่แล้ว เขาจึงรำพึง
กับตนเองว่า 'ดอกไม้ของฉันอยู่
ที่นั่น บนดวงดาวดวงหนึ่งนั้น....'
แต่ถ้าแกะกินดอกไม้ชิ้นไปเสีย
ก็เปรียบเสมือนดวงดาวทุกดวง
ดับพรึบพร้อมกันในสายตาของ
เขาผู้นั้น และเรื่องนี้เป็นเรื่องไม่
สลักสำคัญ?"**

เขาไม่สามารถกล่าวอะไร
ต่อไปได้อีก เขาสะอื้นฮักปล่อยโฮ
ออกมา กลางคืนเข้าครอบคลุม ฉัน
วางมือจากเครื่องมือเครื่องมือ ฉัน
ไม่ยี่หระแล้วเจ้าค้อนของฉัน เจ้า
ตัวน้อตหรือความกระหายน้ำและ
แม้แต่ความตาย เพราะว่าบนดาว
ดวงหนึ่ง บนโลก โลกของฉัน
มนุษย์เรานี่เองแหละ ฉันมีเจ้าชาย
น้อยที่จะต้องปลอบโยน ฉันโอบ
เขาในวงแขน กล่อมเขา ฉันบอก
กับเขาว่า

"ดอกไม้ที่เธอรักไม่ได้อยู่ในระหว่างอันตรายเลย...ฉันจะวาดปลอกปากให้มัน
ให้เจ้าแกะน้อยของเธอ...และฉันจะวาดเครื่องป้องกันตัวให้ดอกไม้ของเธอ
ด้วย...ฉัน..."

ฉันไม่รู้จะพูดอะไรอีก ฉันรู้สึกออกจะเก้ ๆ กัง ๆ และขัดเขิน ไม่รู้
ว่าจะเข้าถึงเขาได้อย่างไร ไม่รู้ว่าจะปลอบเขาอย่างไรดี เพราะว่าดินแดน
แห่งน้ำตานี้แสนจะเป็นแดนลึกลับ

๘

ทว่า ฉันรู้จักดอกไม้ที่นั่นดีขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว บนโลกของ
เจ้าชายน้อยนั้น มีดอกไม้ธรรมดา ๆ ชนิดมีกลีบชั้นเดียวไม่ใหญ่โตกินที่มาก
และไม่รบกวนใครทั้งสิ้น มันงอกขึ้นเข้าวันหนึ่งท่ามกลางต้นหญ้า และแล้ว
มันก็เหี่ยวเฉาไปในตอนเย็น แต่สำหรับเจ้าดอกไม้ดอกนั้นมันเกิดขึ้นจาก
เมล็ดซึ่งไม่รู้ว่าจะมาจากไหน

เจ้าชายน้อยได้ดูแลต้นไม้ที่งอกขึ้นใหม่นี้อย่างเอาใจใส่ เพราะว่า
ใบของมันแตกต่างจากใบของต้นอื่น ๆ มันอาจจะเป็นต้นไทรชนิดใหม่ก็ได้
แต่ต้นไม้ที่นั่นหาได้เติบโตต่อไปไม่ มันเริ่มเตรียมออกดอก

เจ้าชายน้อยเฝ้าดูต้นไม้โตขึ้น ๆ รู้ดีว่าเมื่อมันบานออกจะต้องเป็น
ปรากฏการณ์ที่มหัศจรรย์ แต่เจ้าดอกไม้ก็ไม่หยุดยั้งแค่นั้น มันเตรียมที่จะเป็น
ดอกไม้ที่สวยงามได้ใบเขียว มันเลือกสีของมันเองอย่างพิถีพิถัน มันแต่งตัว
ของมันเองอย่างช้า ๆ วางกลีบลงทีละกลีบอย่างพอเหมาะพอเจาะ มันไม่ยับ
ยู่ยี่ออกมาอย่างเจ้าดอกโกเกอลิโก มันต้องการปรากฏตัวก็ต่อเมื่อมันงาม
พร้อมแล้ว แน่ละ เจ้าดอกไม้ที่นี้ก็ช่างรักสวยรักงามจริง การแต่งตัวของมันกิน
เวลาวันแล้ววันเล่า

และแล้วเข้าวันหนึ่งตอนรุ่งอรุณพอดีมันก็แย้มกลีบปรากฏโฉม ทั้ง
ที่แต่งตัวมาอย่างพิถีพิถัน ดอกไม้ที่นั่นก็พุดขึ้นพลางหาไปด้วยว่า

"ฉันยังตื่นไม่สนิททีเดียว ฉันต้องขอโทษด้วยนะ ฉันยังไม่ได้หรีผม
ให้เรียบร้อยด้วย ผมเผ้าก็ยุ่งเหยิงอยู่..."

เจ้าชายน้อย จึงไม่สามารถอดกลั้นความนิยมชมชื่นไหวได้

"เธอสวยอะไรเช่นนี้ "

"จริงใหม่ละจ๊ะ" ดอกไม้ตอบอย่างนุ่มนวล'และฉันก็เกิดพร้อมกับ
ดวงอาทิตย์ขึ้น...'

เจ้าชายน้อยตระหนักดีว่า ดอกไม้ที่นั่นหาได้มีความเสียมเสียมมदन
ไม่ แต่เธอก็สวยจับใจเขาทีเดียว

"ฉันคิดว่าถึงเวลาอาหารเช้าแล้วซินะ" เธอก้าวขึ้นต่อมาในไม่ช้า"
คุณจะกรุณาคิดถึงฉันบ้างสักหน่อย....."

และเจ้าชายน้อย ทั้ง ๆ ที่ยังงง ๆ ไปได้ไปหากระป๋องรดน้ำ เพื่อมา
สนองความต้องการของเจ้าหล่อน

เช่นนี้เองที่ดอกไม้ได้ทรมาณ
จิตใจเจ้าชายน้อยแล้วด้วยความพึงเพื่อ
หลงตนซึ่งแสนจะเข้าใจยาก เป็นต้นว่า
ในวันหนึ่งเมื่อพุดถึงหนามของมัน
ดอกไม้ก็กล่าวขึ้นว่า

"เสือน่ะรี ให้มันมาได้เลย
พร้อมทั้งกรงเล็บของมัน"

"บนโลกไม่มีเสือหรอก"
เจ้าชายน้อยแย้ง "และเสือก็ไม่กิน
ดอกไม้ใบหญ้าด้วย"

"ฉันไม่ได้เป็นหญ้านี่" ดอกไม้
กล่าวตอบอย่างนุ่มนวล

"ยกโทษให้ฉันเถิด...."

"ฉันไม่กลัวเสือแม้แต่นิดเดียว
แต่ว่าฉันกลัวลมพายุ เธอไม่มีที่กำลม
หรือกริ?"

"เธอเกลียดกลัวลม....เธอโชค
ไม่ดีเลยนะ...." เจ้าชายน้อยตั้งข้อสังเกต
ดอกไม้ดอกไม้รู้สึกวุ่นวายเอากการ

"ในตอนเย็นเธอต้องหาอะไรมา
คลุมฉันนะ บนโลกของเธออากาศหนาว
จังเลย มันตั้งไม่เหมาะทำเล สู้ที่ฉันมา
ไม่ได้....." แต่เธอก็ชะงักแค่นั้น เพราะว่า
เธอมาจากในสภาพของเมล็ด เธอจึงไม่
มีโอกาสดูรู้จักกับโลกอื่น เธอโอ้แก่ขวย
สองสามที เมื่อเห็นว่าตนเองเปลือยพุดปด
ให้คนอื่นจับได้ และหันไปไล่เบียดเอากับ
เจ้าชายน้อย

"เรื่องมันกำลมว่าอย่างไรจะ?"

"ฉันกำลังจะไปหาอยู่ที่เดียว แต่เห็นเธอกำลังพุด"

ดังนั้นเธอยิ่งโอหนักขึ้นเพื่อให้เจ้าชายน้อยเกิดความรู้สึกสำนึกผิด

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เอง
เจ้าชายน้อยจึงเริ่มระแวงดอกไม้
ทั้ง ๆ ที่เขามีความรักและหวังดีต่อ
มัน เขาเอาจริงเอาจังต่อคำพูดไร้
สาระจนเกินไป และรู้สึกเป็นทุกข์
มาก

"ฉันไม่ควรไปฟังเธอเลย"

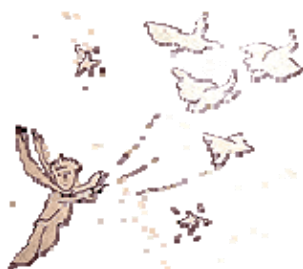
เจ้าชายน้อยสารภาพต่อฉันในวัน
หนึ่ง เราต้องไม่ฟังเรื่องดอกไม้
บ่น เราควรสนใจแต่เพียง
ชมเขยมันและดมมันเท่านั้น
ดอกไม้ของฉันทำให้โลกของ
ฉันหอมหวล แต่ฉันไม่รู้จัก
ปลาบปลื้มและรู้สึกแต่เพียงแค
่นั้น

เรื่องเกี่ยวกับกรงเล็บกวนใจฉันอยู่เรื่อนั้นทำให้ฉันใจอ่อน เขาเล่าความใน
ใจต่อไปว่า

**"ฉันไม่เข้าใจอะไรเสียเลยในตอนนั้น ฉันควรจะรู้จักตัดสินเธอ
จากการกระทำของเธอและมีใจคำพูดของเธอ เธอทำให้โลกของฉัน
หอมหวลแจ่มใส ฉันจึงไม่ควรหนีจากเธอมาเลย ฉันควรจะเห็นความ
อ่อนหวานที่ซ่อนอยู่ภายใต้ความเจ้าเล่ห์แสนกลของเธอ ดอกไม้ก็มี
อารมณ์หัวเราะในใจอย่างเช่นนี้เสมอแหละ ฉันยังเด็กเกินกว่าที่จะรู้จักรักเขา"**

๗

ฉัน เข้าใจว่า เจ้าชายน้อยได้ฉวยโอกาสการย้ายถิ่นที่อยู่ของนก
ป่าเพื่อการหนีมาคราวนี้

ในตอนเช้าก่อนที่จะจากไป เขาจัดโลกของเขาให้เป็นระเบียบ และจัดแสงชุดเขมาไฟที่ปล่องภูเขาไฟซึ่งกำลังพ่นควัน นับว่าเหมาะสำหรับใช้เป็นที่พักผ่อนอาหารเช้ามาก เขายังมีภูเขาไฟที่ดับแล้วลูกหนึ่งด้วย และอย่างที่เขากล่าวว่า

"ไม่มีวันละที่คนเราจะรู้ว่าอะไรเกิดขึ้น"

ดังนั้นเขาจึงขุดปล่องภูเขาไฟที่ดับนั้นด้วย ทั้งนี้เนื่องจากว่า ถ้าขุดเขมาดี...ภูเขาไฟจะคลุกุ่นอยู่โดยสม่ำเสมอ ไม่รุนแรง ภูเขาไฟก็เปรียบเสมือนปล่องไฟในบ้าน แต่ทว่าบนพื้นโลกของเรา มนุษย์เราเล็กเกินกว่าที่จะไปขุดเขมาภูเขาไฟได้ ด้วยเหตุฉะนี้ที่ทำให้ภูเขาไฟก่อความเสียหายให้เรามากมาย

เจ้าชายน้อยถอนต้นหญ้าซึ่งเพิ่งงอกขึ้นมาอย่างเศร้าสร้อย เขาคิดว่าเขาไปคราวนี้จะไม่กลับมาอีก แต่งานประจำวันเหล่านี้ช่างมีความหมายต่อเจ้าชายน้อย สำหรับเช้าวันนี้ และเมื่อเขาไปรดน้ำดอกไม้เป็นครั้งสุดท้าย ตระเตรียมหาที่บังแดดลมให้หล่อน เขาก็อยากจะทำให้เป็นที่สุด

"ลาก่อน" เขากล่าวขึ้นกับดอกไม้
แต่หล่อนมิได้ตอบ

"ลาก่อน" เขากล่าวซ้ำ ดอกไม้
กระแอมไอ แต่มิใช่เพราะเจ้าหล่อนเป็น
หวัดหรือ

"ฉันนี่โง่เขลาจริงๆ" หล่อนพูด
ขึ้นในที่สุด "ฉันขอโทษเธอด้วยนะ จง
พยายามทำตัวให้มีความสุขนะ"

เจ้าชายน้อยรู้สึกแปลกใจที่ไม่มี
การค่อนขออดีตเตียนเหมือนเช่นเคย เขาจึง
นั่งงันไป ถือฝาคกรอบแก้วค้างอยู่ เขาไม่เข้า
ใจความอ่อนหวานอย่างสงบเงียบนี้

"ฉันรักเธอจริง ๆ นะ " ดอกไม้กล่าวกับเขา "เธอไม่รู้หรือกรีนี่
เป็นความคิดของตนเอง แต่ไม่เป็นไร อันที่จริงเธอเองก็โง่พอ ๆ กับฉันแหละ
พยายามทำตนให้เป็นสุขเถิด ทิ้งเจ้าฝาคกรอบแก้วเสียเถอะ ฉันไม่ต้องการมัน
สักหน่อย"

"แต่ลม....."

"ฉันไม่ได้เป็นหวัดรุนแรงถึงขั้นนั้นหรอกจะ อากาศเย็น ๆ ตอนค่ำ
คืนทำให้ฉันสดชื่น ฉันเป็นดอกไม้ นะ"

"แต่พวกสัตว์ร้าย....."

"ฉันต้องทนพวกตัวหนอนบ้าง ถ้าฉันต้องการรู้จักกับผีเสื้อ
เหมือนว่าเป็นสิ่งที่สวยงามทีเดียว มิเช่นนั้นใครที่ไหนเล่าจะมาเยี่ยมเยียนฉัน
ในเมื่อเธอจากไปไกล ส่วนพวกสัตว์ร้ายนั้น ฉันไม่กลัวมันหรอก ฉันมีหนาม
แหลม" และเจ้าหล่อนก็ชี้ให้เห็นหนามแหลม ๔ หนามของหล่อนและกล่าว
เสริมว่า

"อย่ามัวชักช้าอยู่เลย นำราคาญออก ในเมื่อเธอตัดสินใจจะไป
แล้ว ก็ไปเสีย" *ทั้งนี้เพราะหล่อนไม่ยากให้เขาเห็นว่าหล่อนร้องให้
ข้างเป็นดอกไม้ที่เยอหยิ่งอะไรเช่นนี้...*

๑๐

เจ้า ชายน้อยอยู่ในบริเวณดาวเบอร์

๓๒๕, ๓๒๖, ๓๒๗, ๓๒๘, ๓๒๙ และ ๓๓๐ เขาเริ่มท่องเทียวไปบนดวงดาว
เหล่านี้เพื่อหาสิ่งที่น่าสนใจทำ และเพื่อศึกษาหาความรู้ ดาวดวงแรกเป็นที่
ประทับของพระราชา พระราชาประทับบนบัลลังก์ธรรมดา ๆ แต่ทว่าสง่าผ่า
เผย ฉลองพระองค์สีแดงทำด้วยขนสัตว์

"แน่ะ ข้าราชการบริพารมาคนหนึ่งแล้ว" พระราชาร้องขึ้นเมื่อ
พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเจ้าชายน้อย เจ้าชายสงสัยอยู่ในใจว่า
"ทำไมเขารู้จักฉันนะ ในเมื่อเขาไม่เคยเห็นหน้าฉันมาก่อนเลย"

เจ้าชายน้อยไม่ทราบหรือกว่า สำหรับพระราชนั้น โลกทั้ง
โลกแสนจะธรรมดาสำหรับพระองค์ และมนุษย์ทุกคนคือข้าราชการบริพาร

"เข้ามาใกล้ ๆ ให้ฉันมองดูเจ้าให้ชัดหน่อยซิ" พระราชาตรัส
ขึ้นอย่างภาคภูมิใจที่ได้เป็นพระราชาเบื้องหน้าคน เจ้าชายน้อยมองหาที่นั่ง
แต่ดาวทั้งดวงนี้ปกคลุมไปด้วยฉลองพระองค์งามตัวนั้น เขาจึงยืนและหา
ด้วยความเหนื่อยอ่อน

"เจ้าต้องไม่หาวต่อหน้ากษัตริย์ เป็นการผิดมารยาท ฉันขอสั่ง
ห้าม" พระราชาตรัส

"ฉันกลับไม่ได้นี่" เจ้าชายน้อยตอนอย่างงง ๆ "ฉันเดินทางมา
นานและไม่ได้นอนเลย"

"ถ้าอย่างนั้นละก็ ฉันอนุญาตให้เจ้าหาวได้ ฉันไม่เห็นคนหาว
มานานแล้ว การหาวนับว่าเป็นของแปลกสำหรับฉัน เจ้าหาวเข้าซิ นี่เป็น
คำสั่งนะ"

"ท่านทำให้ฉันเกิดอาย ฉันหาวไม่ออกแล้วละ" เจ้าชายน้อย
ตอบหน้าแดง

"อืม....ถ้าเช่นนั้นฉันอนุญาตให้เจ้าหาวหรือไม่ก็...."

พระราชาตรัสตะกุกตะกักและออกจะเคื่อง ๆ อยู่ เพราะเหตุว่า
พระราชาถือยิ่งนักเรื่องให้คนเคารพเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์
พระองค์ไม่ยินยอมให้มีการไม่บนอบเกิดขึ้น ด้วยเหตุว่าพระองค์เป็น
พระราชาแบบสมบูรณาญาสิทธิราช แต่เนื่องจากว่าพระองค์ดีมาก พระองค์
จึงออกคำสั่งที่สมเหตุสมผลเท่านั้น

"ถ้าหากฉันสั่ง" พระองค์กล่าวเรื่อยเจื้อย "เป็นต้นว่า ถ้าฉันจะ

สั่งให้นายพลเปลี่ยนเป็นนกทะเล แต่ถ้านายพลไม่เชื่อฟัง มันก็ไม่ใช่
ความผิดของนายพล แต่ทว่าเป็นความผิดของตนเอง"

"ขอนิ่งหน่อยเถิดนะ" เจ้าชายน้อยถามอย่างขลาด ๆ

"ฉันอนุญาตให้เจ้านิ่งลงได้" พระราชาทอบ พลังขยับ
ชายเสื้อคลุมขนสัตว์อย่างสง่าผ่าเผย แต่เจ้าชายน้อยแปลกใจ ดาวดวงนี้เล็ก
มาก พระราชาจะปกครองอะไรได้บ้างนะ?

"ใต้ฝ่าพระบาท หม่อมฉันขอภัยที่จะต้องถามหน่อยเถิด..."

"ฉันอนุญาตให้เจ้าถามได้" พระราชาธิบดีรับ

"พระองค์ปกครองอะไรพระเจ้าข้า?"

"ทุกสิ่งแหละ" พระราชาธิบดีรับส่งตอบอย่างสะดวกตาย

"ปกครองทุกสิ่ง?" พระราชาโบกพระหัตถ์ไปรอบ ๆ ดวงดาว
ของพระองค์ ดวงดาวดวงอื่น ๆ โดยรอบ

"ทั้งหมดนี้เลยรี" เจ้าชายน้อยถาม

"ทั้งหมดนี้แหละ..." พระราชาตอบ พระองค์มิได้เป็นแต่เพียง
พระราชาที่ทรงอำนาจสูงสุด แต่เป็นพระราชาแห่งพิภพด้วย

"และดวงดาวทั้งหลายเชื่อฟังพระองค์คือยูรี?"

"แน่นอน" พระราชาตอบ "ดวงดาวทั้งหมดเชื่อฟังฉันทันที ฉัน
ไม่ยอมให้มีการตั้งอวดหรือ"

อำนาจเช่นนั้นก่อความมหัศจรรย์ให้เจ้าชายน้อยมาก ถ้าเขาได้
ครอบครองจักรวาลเช่นเดียวกันนั้น เขาคงได้เห็นอาทิตย์อัสดงไม่เพียง
เฉพาะ ๔๔ ครั้ง แต่ทว่า ๗๒ ครั้ง หรือแม้กระทั่งร้อยครั้งสองร้อยครั้งภายใน
หนึ่งวัน โดยมีดวงเดือนเก้าอี้อยู่ เนื่องจากเขารู้สึกเศร้าสร้อยเมื่อระลึกถึง
ดวงดาวที่เขาละทิ้งมา เขาคงกล้าพอที่จะขอความกรุณาจากพระราชา

"ฉันอยากเห็นดวงอาทิตย์อัสดง กรุณาสั่งให้ดวงอาทิตย์ตก
หน่อยเถิด..."

"ถ้าหากฉันสั่งให้นายพลคนหนึ่งบินจากดอกไม้ดอกหนึ่งไปยัง
ดอกไม้ดอกหนึ่งอย่างผีเสื้อละก็ หรือให้เขียนโศกนาฏกรรม หรือให้
เปลี่ยนร่างเป็นนกทะเล และถ้านายพลผู้นั้นไม่ทำตามคำสั่งที่ได้รับ ใครเล่า
เป็นคนผิดในกรณีนี้"

"ท่านยอมเป็นฝ่ายผิด" เจ้าชายน้อยตอบอย่างหนักแน่น

"ใช่แล้ว ฉะนั้น เราต้องไม่ขอร้องให้ใครทำอะไรที่เกิน

กำลังเขา อำนาจยอมตกอยู่บนรากฐานแห่งเหตุผลเป็นประการแรก
ถ้าเจ้าสั่งให้ประชาชนของเจ้าไปกระโดดทะเลตาย พวกเขาจะทำ
การปฏิวัติ ส่วนฉันมีสิทธิ์เรียกร้องความนับนอบเชื่อฟัง เพราะว่าคุณสั่งฉันนั้น
สมเหตุสมผล"

"เรื่องอาทิตย์อัสดงละ" เจ้าชายน้อยเตือน เขาไม่เคยลืมสิ่งที่
เขาถามเลย

"อ้อ อาทิตย์อัสดงนะรี เจ้าจะได้มัน ฉันจะให้มันเป็นเช่นนั้น แต่
ฉันรอก่อน มันเป็นเทคนิคของการปกครอง ที่ฉันจะต้องรอให้สภาพการณ์
อำนวยเสียก่อน"

"เมื่อไรเล่า?" เจ้าชายน้อยถาม

"ชะแอม" พระราชามองดูปฏิทิน "อาทิตย์จะตกตอนประมาณ

ทุ้มสีลิป แล้วเจ้าจะเห็นว่า มันจะตกตอนที่ฉันสั่งทีเดียว"

เจ้าชายน้อยหาว เขารู้สึกเสียดายที่ไม่ได้ดูอาทิตย์อัสดง และ
เขาออกรู้สึกเบื่อ ๆ แล้วด้วย

"ฉันไม่มีอะไรจะทำที่นี่แล้วละ" เขากล่าวกับพระราชินี "ฉันจะ
ไปละนะ"

"อย่าเพิ่งไป" พระราชินีซึ่งแสนจะภาคภูมิใจที่มีข้าราชการบริพาร
กะเขาอยู่คนหนึ่ง "อย่าเพิ่งไปเลย ฉันจะตั้งให้เจ้าเป็นรัฐมนตรี"

"รัฐมนตรีอะไร?"

"...ว่าการยุติธรรม"

"แต่ไม่มีคนผิดให้เราตัดสินนี่"

"เราก็กังไม่รู้นะ ฉันเองยังไม่ได้สำรวจทั่วอาณาจักรของฉัน
เลย ฉันไม่มีที่ไว้รถด้วย การเดินสำรวจก็ทำให้ฉันเหนื่อยมาก"

"แต่ฉันเห็นแล้วละ" เจ้าชายน้อยกล่าวพลางเอียงตัวไปดูอีก
ซีกหนึ่งของดวงดาว "ไม่มีใครอยู่หรอก"

"เจ้าตัดสินตัวเจ้าเองซิ" พระราชินีกล่าวตอบ

"เป็นหน้าที่ที่ยากที่สุดละ การที่คนเราจะตัดสินตัวเอง
มากกว่าตัดสินผู้อื่น ถ้าเจ้าตัดสินตัวเจ้าเองได้เป็นผลสำเร็จดีละก็ นับว่าเจ้า
เป็นปราชญ์โดยแท้คนหนึ่งทีเดียว"

"ตัวฉันนะรี ฉันสามารถตัดสินตัวฉันเองได้ไม่ว่าที่ใด ฉันไม่
จำเป็นต้องอาศัยอยู่ที่นี้หรอก"

"อืม ฉันคิดว่าบนดาวดวงนี้ของฉันนะ มีหนูแกอยู่ตัวหนึ่ง ฉัน
ได้ยินเสียงของมันในตอนกลางคืน เจ้าอาจตัดสินหนูตัวนี้ เจ้าตัดสินลงโทษ
ประหารชีวิตมันในบางครั้งคราว ชีวิตของมันก็ขึ้นอยู่กับความยุติธรรมของเจ้า
แต่เจ้าก็ควรอภัยโทษให้มัน แต่ละครั้งเสียเพื่อออมมันไว้เพราะว่ามันมีเพียง
ตัวเดียวเท่านั้น"

"ฉันไม่ชอบตัดสินประหารชีวิตใครหรอก ฉันคิดว่าฉันไปละ"

"อย่าไปนะ" พระราชินีกล่าว

แต่เจ้าชายน้อยไม่ยากก่อความเจ็บช้ำน้ำใจให้พระราชินี
ดังนั้นเมื่อเขาเตรียมตัวพร้อมสรรพ เขาก็กล่าวขึ้นว่า

"ถ้าหากพระองค์ต้องการให้เรานบนอบต่อพระองค์อย่าง
เคร่งครัด พระองค์ต้องสั่งอย่างสมเหตุผล พระองค์อาจจะสั่งให้หม่อมฉันไป
เสียเดี๋ยวนี้เลย ดูเหมือนว่าสภาพการณ์ก็อำนวยอยู่ด้วย....."

พระราชินีไม่ตรัสว่าอะไร เจ้าชายน้อยสังเกตเห็นในครั้งแรกและ
แล้วก็เริ่มออกเดินทางพลางถอนใจ

"ฉันให้เจ้าเป็นเอกอัครราชทูตฉันนะ" พระราชินีตะโกนบอก
พระองค์มีท่าทางวางอำนาจ

"พวกคนใหญ่คนโตมักจะแปลก ๆ อย่างนี้แหละ"

เจ้าชายน้อยปรารถนากับตนเองระหว่างการเดินทาง

๑๑

ดาว ดวงที่สองมีชายหลงตนอาศัยอยู่

"อ้อ มีคนนิยมฉันมาหาคนหนึ่งละ"
ชายหลงตนร้องขึ้นเมื่อเห็นเจ้าชายน้อยแต่ไกล ทั้งนี้เนื่องจาก
คนพวกนี้เห็นคนอื่นเป็นผู้นิยมชมชอบเขาทั้งสิ้น

"สวัสดี" เจ้าชายน้อยกล่าว "คุณสวมหมวกทรงประหลาดดี"
"ฉันใส่ไว้เพื่อถอดโค้งคำนับเวลามีคนตบมือให้ร้องให้ฉันใจสะ
โศคร้ายหน่อยที่ไม่มีใครผ่านมาทางนี้เลย"
"อ้อ อย่างนั้นรี" เจ้าชายน้อยไม่เข้าใจอะไรเลย
"ตบมือเข้าสิ" ชายหลงตนกล่าวแนะนำ เจ้าชายน้อยก็ตบมือ
ใหญ่ ชายหลงตนโค้งคำนับอย่างเสงี่ยมเจียมตน พลังถอดหมวกออก
"สนุกกว่าไปเยี่ยมพระราชเสวยอีก" เจ้าชายน้อยนึก และเขาก็
เริ่มตบมือใหญ่ ชายหลงตนก็โค้งคำนับพลังถอดหมวกอีกครั้ง

หลังจากตบมือได้สัก ๕ นาทีเจ้าชายน้อยก็ชักเบื่อกับการเล่น
ซ้ำ ๆ ซาก

"ทำอย่างไรจึงจะทำให้หมวกตกได้ล่ะ?" เขาถามแต่ชายหลง
ตนไม่ได้ยิน เขาได้ยินก็ต่อเมื่อคนชมเท่านั้น

"เจ้านิยมชมชอบฉันมากจริง ๆ รึนี่?" เขาถามเจ้าชายน้อย

"นิยมชมชอบหมายความว่าอย่างไร?"

"หมายความว่ายอมรับฉันเป็นคนหล่อที่สุด แต่งตัวดีที่สุดใน
ที่สุด และฉลาดที่สุดบนดาวดวงนี้นะซี"

"แต่ว่าคุณอยู่คนเดียวบนดาวดวงนี้นี่"

"ช่วยให้ฉันมีความสุขเถิด นิยมชมชอบฉันเถอะถึงแม้ว่าจะมี
เพียงฉันคนเดียว"

"ฉันนิยมชมชอบคุณ" เจ้าชายกล่าว พลังยักษ์ไหล
"แต่ทว่ามันจะก่อให้เกิดประโยชน์อะไรแก่คุณนะ?"

แล้วเจ้าชายก็จากไป พวกผู้ใหญ่นี้พิลึกจริง ๆ ที่เดียว เจ้าชายน้อยกล่าวกับตนเองขณะที่เดินทางไป

๑๒

ดาวดวงต่อมาเป็นที่อยู่ของนักตี๋มคนหนึ่ง เจ้าชายน้อยอยู่บนดาวดวงนี้เพียงระยะเวลาอันสั้น แต่ก็ทำให้เขาเศร้าสลดใจมากที่สุดทีเดียว
"คุณทำอะไรอยู่?"

เขาถามนักตี๋มซึ่งนั่ง
เอียงอยู่หน้าขวดเปลา่ก่องหนึ่ง
และขวดเหล้าเต็มอีกก่องหนึ่ง

"ฉันตี๋มอยู่" ชายนักตี๋มกล่าวอย่างเศร้าซึม

"ทำไมคุณจึงตี๋ม"

เจ้าชายน้อยถาม

"เพื่อลืมนะซี" เขา

ตอบ

"เพื่อลืมนะอะไร?"

เจ้าชายน้อยถาม ด้วยความ
สงสารจับใจ

"เพื่อลืมนะฉันต้องอับอายขายหน้า"
นักตี๋มสารภาพพลา่กั่มหน้า

"อับอายเรื่องอะไร"

เจ้าชายน้อยอยากจะช่วยเขาจึงได้ถาม

"เรื่องที่ต้องตี๋ม" ชายนักตี๋มตอบแล้วก็นั่งเงิบ

เจ้าชายน้อยก็จากไป งงงัน
พวกคนมีอายุนี้น่าแปลกมากเอาทีเดียว เขาปรารถนาจะ
เดินทางไป

๑๓

ดวง ดาวที่สี่เป็นดวงดาวของนักการค้า ชายผู้นี้วันเสียจนไม่มีเวลาเงยหน้าดูเมื่อเจ้าชายน้อยมาถึง

"สวัสดี" เจ้าชายน้อยทัก "บุหรีของคุณดับแล้วนะ"

"สามบวกสองเป็นห้า ห้ากับเจ็ดเป็นสิบสอง สิบสองและสามเป็นสิบห้า สี่สิบห้ากับเจ็ดเป็นยี่สิบสอง ยี่สิบสองกับอีกหกเป็นยี่สิบแปด ไม่มีเวลาจุดมันใหม่หรอก ยี่สิบหกกับอีกห้าเป็นสามสิบเอ็ด แฮ่ ก็รวมเป็นห้าร้อยเอ็ดล้านหกแสนสองหมื่นสองพันเจ็ดร้อยสามสิบเอ็ด"

"ห้าร้อยล้านอะไร?"

"อะไรนะ เจ้ายังอยู่ที่นี้
อีกรึ ห้าร้อยล้าน...ฉันก็ไม่รู้แล้ว
ละ ฉันมีงานมากทีเดียว ฉัน
ทำงานจริงจังนะ ฉันไม่เหลวไหล
เล่นหรอก สองกับห้าเจ็ด...."

"ห้าร้อยล้านอะไรเล่า?"

เจ้าชายน้อยถามซ้ำ เขาไม่เคย
ล้มเลิกคิดตามถามสิ่งที่เขา
ต้องการรู้เลย นักการค้าเงยหน้า
ขึ้น

"ฉันอยู่บนดาวดวงนี้ ๕๔ ปีมาแล้ว ฉันถูกกวมสามหนเท่านั้น ครั้งแรกเมื่อ ๒๒ ปีก่อน มีเบ็ดตัวหนึ่งตกมาจากไหนก็ไม่รู้ มันมาส่งเสียงหนวกหู จนฉันบวกเลขผิดไปสี่แห่ง ครั้งที่สองเมื่อ ๑๑ ปีที่แล้วนี้ ฉันเกิดเป็นโรคปวดกระดูก ฉันมันไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย ฉันไม่มีเวลาไปเดินเล่นนี่ ฉันเป็นคนเอาจริงเอาจังนะ ครั้งที่สามก็ครั้งนี้ละ ฉันว่าไว้ห้าร้อยเอ็ดล้าน..."

"ล้านอะไร"

นักธุรกิจเข้าใจดีว่าเขาจะไม่มียันต์ได้รับความสงบเป็นอันขาด

"ของเล็ก ๆ ที่เรามองเห็นบนท้องฟ้าบางครั้งนะซี"

"ตัวแมลงรึ?"

"ไม่ใช่ของเล็ก ๆ ที่มีแสงเรือง"

"ฝั่งรึ?"

"ไม่ใช่ ของเล็ก ๆ สีทองที่เจ้าพวกคนซีเกียจฝันถึง แต่ฉันเป็นคนเอาจริงนะ ฉันไม่มีเวลามาฝันหรอก"

"อ้อ ดวงดาวไซ้ใหม่?"

"นั่นแหละ ไซ้เลย"

"แล้วคุณทำอะไรกับดวงดาวห้าร้อยล้านดวงล่ะ?"

ห้าร้อยเอ็ดล้านหกแสนสองหมื่นสองพันเจ็ดร้อยสามสิบเอ็ด ฉัน

เป็นคนเอาจริง เห็นไหม ฉันทำถึถ้วน"

"คุณทำอะไรกับดวงดาวเหล่านั้น"

"สิ่งที่ฉันทำกับมันนะรี"

"ล่ะ"

"เปล่า ฉันเป็นเจ้าของมันไงล่ะ"

"คุณรีเป็นเจ้าของดวงดาว"

"ใช่ล่ะ"

"แต่ฉันเห็นพระราชอาองค์หนึ่งแล้วนี่..."

"พระราชามีได้เป็นเจ้าของ พระองค์ปกครอง มันต่างกันมากนะ"

"การเป็นเจ้าของดวงดาวนั้นมีประโยชน์อย่างไร"

"มันก็ทำให้ฉันร่ำรวยนะซี"

"และการที่คุณร่ำรวยนั้นทำอะไรให้คุณได้บ้าง"

"ทำให้ฉันซื้อดาวอื่น ๆ ได้อีกนะซี ถ้ามีคนพบดาวดวงใหม่ ๆ"

เจ้าชายน้อยรำพึง ชายผู้นี้คิดแบบเดียวกับคนเมา อย่างไรก็ตาม เขาก็ตั้งคำถามขึ้นอีกว่า

"ทำอย่างไรจึงจะเป็นเจ้าของดวงดาวได้?"

"มันเป็นของของใครล่ะ?" นักการคำถามอย่างพิถีพิถัน

"ฉันเองก็ไม่รู้ ไม่มีใครเป็นเจ้าของหรอกกระมัง"

"ถ้าเช่นนั้นมันก็ต้องเป็นของฉัน เพราะว่าฉันคิดขึ้นก่อน"

"เท่านั้นก็พอรี"

"แน่ละ เมื่อเจ้าพบเพชรซึ่งไม่มีเจ้าของ มันก็ตกเป็นของเจ้า เมื่อเจ้าพบเกาะที่ไม่มีเจ้าของ เจ้าก็ได้มัน เมื่อเจ้าคิดขึ้นมาได้ก่อนเจ้าจดลิขสิทธิ์ มันก็ต้องตกอยู่ในกรรมสิทธิ์ของเจ้า เช่นเดียวกับที่ข้าได้เป็นเจ้าของดวงดาว เพราะว่าไม่มีใครคิดก่อนฉันที่จะยึดมันเป็นสมบัติ"

"จริงซันนะ แล้วคุณทำอะไรกับดวงดาวเหล่านั้นล่ะ"

"ฉันก็จัดระเบียบมัน ฉันนับมันแล้วนับมันอีก" นักการคำตอบ

"การนับยากมากทีเดียว แต่ฉันเป็นคนทำงานจริง"

เจ้าชายน้อยก็ยังไม่พอใจ

"ถ้าฉันเป็นเจ้าของผ้าพันคอผืนหนึ่ง ฉันเอามาพันคอได้ และเอาไปกับฉัน ถ้าฉันเป็นเจ้าของดอกไม้ฉันก็สามารถเด็ดมันได้และเก็บมันไปด้วย แต่คุณไม่สามารถเอาดวงดาวไปได้นี่"

"ฉันเอาไม่ได้ก็จริง แต่ฉันใส่ไว้ในธนาคารได้"

"หมายความว่าอย่างไร"

"หมายความว่า"

ฉันเขียนจำนวนดวงดาวของฉันทั้งหมดไว้บนกระดาษแผ่นเล็ก ๆ และแล้วฉันก็เก็บกระดาษแผ่นนั้นใส่ลิ้นชักลิ้นกุญแจ"

"เท่านั้นเองรี"

"แค่นั้นก็พอ"

"ตกลงดี" เจ้าชายน้อยนึกในใจ ออกจะแปลกอยู่ แต่ก็ไม่เป็นเรื่องเท่าใดนัก

เจ้าชายน้อยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นจริงเป็นจัง
แตกต่างจากความคิดเห็นของผู้ใหญ่

"ฉันมีดอกไม้ที่อยู่ดอกหนึ่ง ฉันรดน้ำให้มันทุกวัน ฉันมีภูเขาไฟอยู่
สามลูกซึ่งฉันกวาดถ้ำถ่านทุกสัปดาห์ ฉันกวาดภูเขาลูกที่ดับแล้วด้วย เพราะ
เราไม่รู้แน่จริงไหม การที่ฉันเป็นเจ้าของภูเขาไฟและดอกไม้ฉัน
ประโยชน์ให้กับมัน แต่คุณไม่เห็นทำประโยชน์ให้ดวงดาวต่าง ๆ นั้น
เลยนี่..."

นักธุรกิจอ้าปากจะตอบโต้ แต่นึกคำพูดไม่ออก เจ้าชายน้อยจึง
เดินทางจากไป พลังนึกในใจว่า*ผู้ใหญ่*นี้*แปลกเอาเสียจริง ๆ*

๑๔

ดวง ดาวที่ห้าแปลกน่าสนใจมาก เป็นดวงดาวเล็กที่สุด มันมีที่
สำหรับพอดdingเสาไฟฟ้าต้นหนึ่งและคนจุดโคมยีนเท่านั้น เจ้าชายน้อยไม่
สามารถเข้าใจได้ว่า เสาไฟฟ้าและคนจุดโคมยีนจะมีความสำคัญหรือเป็น
ประโยชน์ประการใดบนดวงดาวที่ไม่มีบ้านเรือนและผู้คน

อย่างไรก็ตาม เขาก็กล่าวกับตนเองว่า

"ถึงแม้ชายคนนี้จะไร้ความหมายก็ตาม แต่เขาก็ยังไร้ความหมาย
น้อยกว่าพระราชา คนหลงตน นักธุรกิจหรือนักดื่ม **อย่างน้อยงานของเขา**
มีความหมายเมื่อเขาจุดไฟในโคม ก็เช่นเดียวกับว่าเขาได้ก่อให้เกิด
ดวงดาวที่สุกใสขึ้นอีกดวงหนึ่ง หรือเพิ่มดอกไม้ขึ้นอีกดอกหนึ่ง และ
เมื่อเขาดับโคมก็เป็นระยะที่ดวงดาวหรือดอกไม้พักผ่อนนอนหลับ
นับว่าเป็นงานที่งดงาม เป็นงานที่เป็นประโยชน์โดยแท้จริง ด้วยเหตุว่ามัน
เป็นงานที่หมดจดงดงาม

เมื่อเจ้าชายน้อยมาถึงดาวดวงนี้ เขาก็โค้งคำนับคนจุดโคมอย่าง
 นอบน้อม

"สวัสดี ทำไมคุณถึงดับตะเกียงของคุณเสียล่ะ?"
 "เป็นคำสั่งตามหน้าที่นี่ สวัสดี" คนจุดโคมตอบ
 "คำสั่งตามหน้าที่คืออะไร?"
 "คือต้องดับไฟในตะเกียงนะซิ ลาก่อน" แล้วเขาก็จุดโคมใหม่
 "ทำไมถึงจุดตะเกียงอีกล่ะ?"
 "เป็นคำสั่งตามหน้าที่" คนจุดโคมตอบ
 "ฉันไม่เห็นเข้าใจเลย" เจ้าชายน้อยกล่าว
 "ก็ไม่มีอะไรที่ต้องเข้าใจนี่ คำสั่งตามหน้าที่ ก็คือคำสั่งตาม
 หน้าที่ สวัสดี" แล้วเขาก็ดับโคมของเขา ต่อจากนั้นเขาก็ขับหน้าผากด้วย
 ผ้าเช็ดหน้าตาหมากรุกสีแดง

"อาชีพที่ฉันทำอยู่นี้แย่มาก เมื่อก่อนนี้เป็นอาชีพที่ดีสมควรอยู่
 หรอก ฉันดับไฟตอนเช้า และ จุดไฟในตอนเย็น ตลอดวันฉันก็ว่างได้
 พักผ่อน และตลอดกลางคืนก็ได้นอน"
 "และตั้งแต่นั้นมาล่ะ คำสั่งตามหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปหรือ?"
 "คำสั่งตามหน้าที่มิได้เปลี่ยนไปหรอก นั่นแหละคือจุด
 โศกนาฏกรรมล่ะ ดาวมันยิ่งหมุนเร็วเข้าทุกปี และคำสั่งตามหน้าที่มันก็ไม่ได้
 เปลี่ยนไปด้วย"
 "ถ้าเช่นนั้น"
 "เพราะว่าเดี๋ยวนี้ดาวมันหมุนรอบตัวมันเองใน ๑ นาที ฉันก็เลย
 ไม่มีเวลาพักผ่อนสักนาทีเดียว ฉันจะต้องจุดตะเกียงและดับตะเกียงทุก ๆ ๑
 นาที"
 "แปลกนะที่บนโลกของเธอวันหนึ่งนานเพียงนาทีเดียว"
 "ไม่เห็นแปลกสักนิดเดียว นี่ตั้งหนึ่งเดือนแล้วนะที่เราคุยกันอยู่"
 "เดือนหนึ่งเขี้ยวรี"
 "๓๐ นาทีก็เท่ากับ ๓๐ วัน ลาก่อน" แล้วเขาก็จุดไฟใหม่

เจ้าชายน้อยมองดูคนจุดโคม เขารักชายผู้นี้ซึ่งชื่อตรงต่อหน้าที่
 ของตนเอง เขาระลึกถึงตอนที่เขาไฟฝันหาอาทิตย์อัสดง โดยการเลื่อนเก้าอี้
 ตามดู เขาถึงอยากจะช่วยเหลือชายผู้นี้

"เธอรู้ไหม...ฉันมีวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เธอได้พักผ่อนเมื่อเธอ
 อยากจะพัก"
 "ฉันอยากจะทำอะไร" คนจุดโคมตอบ คนเราก็คงจะ
 ชื่อตรงต่อหน้าที่และเกียจคร้านได้ในเวลาเดียวกัน เจ้าชายน้อยกล่าวสืบไป
 ว่า

"ดวงดาวของเธอเล็กขนาดที่เธอเดินเพียง ๓ ก้าวก็รอบเธอก็
 เพียงแต่เดินช้า ๆ ไปเรื่อย ๆ เพื่ออยู่ในด้านกลางวันตลอดเวลา เมื่อเธอ
 อยากจะพักเธอก็เดินไปเรื่อย ๆ วันก็จะยาวนานเท่าตราบที่เธอประสงค์"
 "ไม่เห็นจะทำให้สถานการณ์ดีขึ้นเลย สิ่งที่ฉันชอบในชีวิตนี้ก็คือ
 การนอน"
 "โชคไม่ดีเลยนะ" เจ้าชายน้อยกล่าว

"โชคไม่ดีเลยนะซิ สวัสดิ์" แล้วเขาก็ดับตะเกียง

เจ้าชายน้อยรำพึง ขณะที่เขาเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ ชายผู้นี้อาจถูกคนอื่น เช่นพระราชา คนหลงตน นักดื่ม และนักธุรกิจเหยียดหยามอย่างไรก็ตามสำหรับฉันแล้วเขาเป็นบุคคลเพียงคนเดียวที่ไม่น่าขันเลย ทั้งเห็นจะเป็นเพราะเหตุที่ว่า **เขาไม่ได้สนใจตนเองแต่ทว่าสนใจในสิ่งอื่น**

เจ้าชายน้อยถอนใจอย่างเสียดาย และนึกต่อไปว่า
"ชายผู้นี้เป็นคน ๆ เดียวที่ฉันพอจะคบเป็นเพื่อนได้ แต่ดวงดาวของเขาแสนที่จะคับแคบ มันมีที่ไม่พอสำหรับคนสองคน...."

สิ่งที่เจ้าชายน้อยไม่กล้าสารภาพ ก็คือเขาเสียดายที่ดาวดวงนี้มีอาทิตย์อัสดงถึงสี่พันสี่สิบครั้งใน ๒๔ ชั่วโมง !

๑๕

ดาว ดวงที่หกใหญ่กว่าดาวดวงที่ห้าอยู่ประมาณ ๑๐ เท่า มีชายแก่อาศัยอยู่ เขากำลังเขียนหนังสือเล่มโต

"อ้อ นี่คือนักสำรวจคนหนึ่ง" เขาร้องทักเมื่อเห็นเจ้าชายน้อย เจ้าชายน้อยนั่งลงบนโต๊ะ หอบน้อย ๆ เนื่องด้วยเขาเดินทางมามาก

"เธอมาจากไหน" ชายชราถาม

"หนังสือเล่มโตนี้หนังสืออะไร" เจ้าชายน้อยถาม "คุณทำอะไรอยู่ที่นี่"

"ฉันเป็นนักภูมิศาสตร์" ชายชราตอบ

"นักภูมิศาสตร์คือใคร"

"นักภูมิศาสตร์เป็นนักปราชญ์ที่รอบรู้ว่าจะทะเล แม่น้ำ เมือง ภูเขา และทะเลทรายตั้งอยู่ที่ใด"

"นับว่าสนใจทีเดียว และเป็นอาชีพที่แท้จริงอาชีพหนึ่ง"

แล้วเจ้าชายน้อยก็กวาดตาไปรอบ ๆ ตัวเขาทั่วดาวฤกษ์ศาสตร์เขา
ยังไม่เคยเห็นดาวดวงใดงามสง่าเท่า

"ดวงดาวของท่านสวยงามมากทีเดียว ที่นี้มีมหาสมุทรบ้างไหม ?

"

"ฉันไม่สามารถจะทราบได้" นักภูมิศาสตร์กล่าวตอบ

"อา...(เจ้าชายน้อยผิดหวัง) และภูเขาเล่า?"

"ฉันก็ไม่สามารถจะทราบได้เช่นเดียวกัน" นักภูมิศาสตร์ตอบ

"แต่คุณเป็นนักภูมิศาสตร์นี่"

"จริงอยู่ แต่ทว่าฉันไม่ใช่นักสำรวจ นักภูมิศาสตร์ไม่มาคอยนั่งนับ
เมือง แม่น้ำ ภูเขา ทะเล มหาสมุทรหรือทะเลทรายหรอก เขาสำคัญเกินกว่า
ที่จะมาเดินเล่นได้ เขาจะไม่ออกไปนอกที่ทำงานของเขา แต่เขาจะรับนัก
สำรวจ เขาไต่ถามนักสำรวจ เขาจดบันทึกความทรงจำของนักสำรวจ และถ้า
หากความทรงจำของนักสำรวจคนใดน่าสนใจ เขาก็จะลงมือสอบสวนความ
ประพจน์ของนักสำรวจผู้นั้น"

"ทำไมจึงต้องทำเช่นนั้น"

"เพราะเหตุว่านักสำรวจที่จะพูดปด จะนำเอาภัยพิบัติมาสู่ดาว
ฤกษ์ศาสตร์ นักสำรวจที่ดีมามากก็เช่นเดียวกัน"

"ทำไมหรือ" เจ้าชายน้อยถาม

"เพราะว่าคนซื่อก็คงจะมองเห็นหนึ่งเป็นสอง ดังนั้นนักภูมิศาสตร์
อาจจะบันทึกลงไปว่ามีภูเขาสองลูกในขณะที่ความจริงมีภูเขาลูกเดียว"

"ฉันรู้จักบางคน" เจ้าชายน้อยกล่าว "ที่จะเป็นนักสำรวจแย ๆ
อย่างที่ว่า"

"เป็นไปได้ทีเดียว จากนั้นเมื่อแสดงให้เห็นได้ว่าเขามีบุคลิกทาง
ศีลธรรมที่ดี เราจึงจะไต่ถามถึงผลการค้นพบของเขา"

"ต้องมีใครไปดูมันถึงที่ไหม?"

"ไม่หรอก มันมันยุ่งยากเกินไป แต่นักสำรวจก็จะต้องมีสิ่งมาช่วย
พิสูจน์ยืนยันการค้นพบของเขา ตัวอย่างเช่น ในคำถามเกี่ยวกับการค้นพบ
ภูเขาขนาดใหญ่ ก็จะต้องมีการนำก้อนหินโต ๆ จากที่นั่นกลับมาด้วย"

ทันใดนั้นนักภูมิศาสตร์ถูกปลุกเร้าให้ตื่นเต้น

"แต่เธอมาจากสถานที่ห่างไกล ! เธอก็เป็นนักสำรวจคนหนึ่ง เธอ
ต้องอธิบายเรื่องดวงดาวของเธอให้ฉันฟัง"

ขณะเปิดสมุดบันทึกเล่มโต นักภูมิศาสตร์จัดการเหลาดินสอ การ
ท่องบรรยายความทรงจำของนักสำรวจจะได้รับการบันทึกด้วยดินสอก่อน
จากนั้นก็รองจนกว่าเขาจะมีการพิสูจน์ยืนยันจึงจะเขียนลงด้วยหมึก

"เออละ?" นักภูมิศาสตร์กล่าวด้วยความคาดหวัง

"โอ ที่ที่ฉันอาศัยอยู่" เจ้าชายน้อยพูด "ไม่ค่อยน่าสนใจหรอก มัน
เล็กนิดเดียว ฉันมีภูเขาไฟสามลูก สองลูกยังคงอยู่ อีกลูกดับไปแล้ว แต่ไม่มี
ใครรู้หรอก"

"ไม่มีใครรู้"

"ฉันมีดอกไม้ด้วย"

"เราไม่บันทึกเรื่องดอกไม้" นักภูมิศาสตร์พูด

"ทำไมล่ะ? ดอกไม้นั้นเป็นสิ่งที่สวยที่สุดบนดาวของฉัน !"

"เราไม่บันทึกมัน" นักภูมิศาสตร์พูด "เพราะมันเป็นสิ่งชั่วคราวไม่ถาวร"

"หมายความว่าอะไร'ไม่ถาวร?'" *

"หนังสือภูมิศาสตร์เป็นตำราที่มีค่าที่สุด ไม่มีวันล้าสมัย การที่ภูเขาเปลี่ยนที่ไปเป็นของที่เกิดขึ้นนานครั้ง เช่นเดียวกับการที่น้ำในมหาสมุทรเหือดแห้งไป เราเขียนบันทึกไว้แต่สิ่งซึ่งคงอยู่ชั่วนิรันดร์"

"แต่ทว่าภูเขาไฟที่ดับแล้ว อาจจะมีคุ้ขึ้นมาใหม่อีกได้" เจ้าชายน้อยขัด "ไม่ถาวรแปลว่าอะไรนะ"

"การที่ภูเขาไฟจะดับหรือจะคุ้รึ้นนั้น มีความหมายเหมือนกันสำหรับเรา สิ่งที่สำคัญอยู่ที่ตัวภูเขาซึ่งไม่เปลี่ยนแปลง"

"แต่, ไม่ถาวร, หมายความว่าอะไร" เจ้าชายน้อยถามซ้ำเขาไม่เคยเลิกล้มที่จะซักให้ได้คำตอบแม้แต่ครั้งเดียว

"หมายความว่า ถูกคุกคามให้หายไปในเวลาอันใกล้"

"ดอกไม้ของฉันถูกคุกคามให้หายไปในเวลาอันใกล้หรือนี่"

"แน่นอน"

ดอกไม้ของฉันไม่จริงยั่งยืน เจ้าชายน้อยรำพึงกับตนเอง มันมีเพียงหนาม ๔ คมเท่านั้น เพื่อป้องกันตนเองในโลกทั้งโลก และฉันได้ปล่อยให้มันไว้เดียวดายในโลกของฉัน นั่นเป็นความรู้สึกเสียใจครั้งแรกของเขา แต่เขาก็กลับทำใจแข็งขันใหม่

"คุณจะทำอะไรให้ฉันไปเที่ยวชมที่ใดบ้าง" เขาถาม

"ไปชมโลกมนุษย์ซิ มันมีชื่อเสียงมาก" นักภูมิศาสตร์กล่าวตอบ และแล้วเจ้าชายน้อยก็จากไป พลังหนึ่งถึงดอกไม้ของเขา

๑๖

ดาว ดวงที่เจ็ดก็คือโลกมนุษย์

โลกมนุษย์ไม่ได้เป็นแค่ดาวธรรมดา ๆ ดวงหนึ่ง เราอาจนับได้ว่ามีพระราชารวมทั้งสิ้น ๑๑๑ พระองค์ (แน่ละ เราต้องไม่ลืมนับพระราชาธิโกรด้วย) มีนักภูมิศาสตร์ ๗,๐๐๐ คน นักธุรกิจ ๙๐๐,๐๐๐ คน มีชีเม่า ๗,๕๐๐,๐๐๐ คน มีคนหลงตนอยู่ ๓๓๑,๐๐๐,๐๐๐ คน รวมความแล้วคือมีพวกผู้ใหญ่อยู่ด้วยกันประมาณสองโกฏิ*

เพื่อให้คุณพอจะอนุมานได้ว่าขนาดของโลกเป็นเท่าใด ฉันขอบอกให้คุณทราบก่อนที่จะมีการคิดประดิษฐ์ไฟฟ้าขึ้นมาได้นั้น คนเราใช้กองพันคนจุดโคมตามทวีปทั้งหมดถึง ๔๖๒,๕๑๑ คน

เมื่อมองจากที่ไกลจะได้ภาพที่วิเศษ การเคลื่อนไหวของกองพันนี้ถูกจัดระเบียบเช่นเดียวกับจังหวะการเต้นบัลเลต์ของละครร้อง เริ่มต้นด้วยรอบของคนจุดโคมที่นิวซีแลนด์และออสเตรเลีย เมื่อคนพวกนี้จุดโคมของเขาเสร็จแล้วเขาก็เข้านอน ต่อมาก็เป็นรอบของคนจุดโคมในเมืองจีนและในไซบีเรียที่จะต้องเข้าในวงเต้นรำ และพวกเขาเหล่านั้นก็จะหลบไปยังหลังฉาก และก็เวียนมาถึงรอบของชาวรัสเซียแลอินเดียน และก็รอบของพวกแอฟริกาและยุโรป ถัดมาเป็นรอบของพวกอเมริกาใต้ และพวกอเมริกาเหนือ และไม่มีวันเลยที่พวกนี้จะหลงลืมลำดับที่ของใครก่อนหรือหลัง ช่างเป็นภาพที่น่าดูอะไรเช่นนี้

มีแต่เพียงคนจุดตะเกียงที่ขั้วโลกเหนือ และเพื่อนของเขาอีกคนที่ขั้วโลกใต้เท่านั้นที่ดำรงชีวิตอยู่อย่างเกียจคร้านและเฉื่อยชาเนื่องด้วยเขาทำงานเพียงสองครั้งต่อปี

๑๗

เมื่อ คนเราอยากอวดฉลาด บางครั้งเราอาจกล่าวเฉไปบ้างเล็กน้อย ฉันเองก็ออกจะไม่ซื่อตรงนักเมื่อกล่าวกับคุณถึงเรื่องจุดโคม ฉันเกือบทำให้ผู้ที่ไม่รู้จักโลกของเรามีความเข้าใจผิดไป ความจริงแล้วมนุษย์เราต้องการที่อยู่บนพื้นโลกเพียงนิดเดียว ถ้าหากมนุษย์สองพันล้านคนมายืนเบียดรวมกันเข้า เหมือนอย่างในเวลาว่างเล็กน้อย เขาสามารถอยู่รวมกันอย่างสบายในที่จัดรัศมีสาธารณะ ขนาดกว้างยาว ๒๐ x ๒๐ ไมล์ เราก็อาจจะนำมนุษย์ชาติไปรวมไว้บนเกาะเล็ก ๆ กลางมหาสมุทรแปซิฟิกได้ *

แน่ละพวกผู้ใหญ่มิมีวันเชื่อคุณ เขาคิดว่าจะต้องการเนื้อที่ใหญ่โตทีเดียว เขาสำคัญตนว่ายิ่งใหญ่ประดุจดั่งต้นไทร คุณอาจจะแนะนำให้เขาคิดคำนวณ เขาชอบคิดพวกตัวเลข มันทำให้เขาเป็นสุข แต่ว่าอย่าไปเสียเวลาคุณให้กับเรื่องเช่นนั้นเลย ไร้ประโยชน์เปล่า ๆ คุณเชื่อในเงินเกิด

เจ้าชายน้อยเมื่อมาถึงโลกมนุษย์ รู้สึกประหลาดในมากที่ไม่เห็นใครเลย เขาออกกั้วว่าจะมาผิดที่ ก็พอดีมีวงแหวนสีพระจันทร์กระดุกกระดิกอยู่กลางทราย

"สวัสดี" เจ้าชายน้อยทักส่งเดช
 "สวัสดี" งูกำลังตอบ
 "ฉันอยู่บนดาวดวงใดนะ?" เจ้าชายน้อยถาม
 "บนมนุษย์โลก ในทวีปแอฟริกา" งูตอบ
 "อา...ไม่มีใครอยู่บนโลกนี้รึ?"
 "ที่นี่คือ ทะเลทราย ไม่มีใครในทะเลทรายหรอก โลกนี้กว้างมาก
 ด้วย" งูกำลัง

เจ้าชายน้อยนั่งลงบนก้อนหินและมองขึ้นไปบนท้องฟ้า
 "ฉันสงสัยว่าดาวดวงต่าง ๆ มีแสงสว่างก็เพื่อที่แต่ละคนได้
 ค้นพบดวงดาวของตนในวันหนึ่ง จงดูดวงดาว (โลก) ของฉันสิ มันอยู่
 ตรงกับศีรษะของเราพอดี แต่มันช่างอยู่ไกลเสียนี้กระไร...."
 "มันสวยทีเดียวนะ" งูกำลังขึ้น "แล้วเธอมาที่นี่ทำไม"
 "ฉันมีเรื่องกับดอกไม้ของฉัน" เจ้าชายน้อยตอบ
 "อ้อ" งูร้องรับ แล้วเขาทั้งสองก็เงียบกันไป

"คนอยู่ที่ไหน" เจ้าชายน้อยซักต่อ "เราออกจะอยู่โดดเดี่ยวใน
 ทะเลทราย"
 "แม้ในหมู่คน เราก็อยู่อย่างโดดเดี่ยว" งูกำลัง

เจ้าชายน้อยมองอยู่
 นาน ในที่สุดเขาก็กล่าวขึ้น
 "เธอเป็นสัตว์ประหลาด
 ผอมอย่างกับนิ้วมือ"
 "แต่ฉันมีอำนาจกว่า
 นิ้วมือของพระราชินีเสียอีก" งู
 กล่าว เจ้าชายน้อยยิ้ม
 "เธอมีอำนาจไม่มากนัก
 หรอก เธอไม่มีแม่แต่ข้า..... เธอ
 ไม่สามารถเดินทางได้"
 "ฉันสามารถพาเธอไปไกล
 กว่าเรืออีกนะ" งูกำลัง แล้วเขาก็
 พันข้อเท้าเจ้าชายน้อย ประหนึ่ง
 กำไลทอง

"บุคคลผู้ที่ฉันได้สัมผัส ฉันจะคืนเขาแด่แม่ธรณีซึ่งเขาได้เกิด
 ขึ้นมา" เขากล่าวอีก "แต่ทว่าเธอเป็นคนบริสุทธิ์และเธอมาจากดาวดวง
 อื่น...."

เจ้าชายน้อยมิได้ตอบว่ากระไร
 "เธอทำให้ฉันเกิดความสงสารเธอ เธอแสนจะอ่อนแอ และมาอยู่
 บนดินแดนแห่งโชดหิน ฉันคงเป็นประโยชน์แก่เธอในวันหนึ่ง เมื่อเธอเกิด
 ความเสียดายและคิดถึงดวงดาวของเธอ ฉันสามารถ...."

แล้ว" "โอ...ฉันเข้าใจทีเดียว แต่ทำไมเธอถึงชอบพูดเป็นปริศนาเสมอ
"แต่ฉันก็ไขทุกปัญหาแหละ" งูกล่าวตอบ และเขาทั้งสองก็นิ่งไป

๑๘

เจ้า ชายน้อยเดินตัดทะเลทราย และพบเพียงแต่ดอกไม้หนึ่งดอก

ดอกไม้มีสามกลีบ ดอกไม้ที่แสนจะธรรมดาที่สุดดอกหนึ่ง
"สวัสดี" เจ้าชายน้อยทัก
"สวัสดีจ้ะ" ดอกไม้กล่าวตอบ
"คนเขาอยู่ที่ไหนกันจ้ะ?" เจ้าชายน้อยถามอย่างสุภาพ

ดอกไม้เคยเห็นกองคาราวานผ่านมาครั้งหนึ่ง
"คนนะรีจ้ะ? ฉันคิดว่ามีสักหกหรือเจ็ดคนได้ ฉันเคยเห็นพวกเขา
เมื่อสักหลายปีมาแล้ว แต่เราไม่มีวันรู้ว่าจะหาพวกเขาได้ที่ใด ลมพัดพาพวกเขาไป พวกเขาไม่มีรากซึ่งคงทำความยุ่งยากให้พวกเขาามากทีเดียว"
"ลาก่อนนะ" เจ้าชายน้อยกล่าว
"จ้ะ ลาก่อน" ดอกไม้ตอบ

๑๙

เจ้า ชายน้อยปีนไปบน
ภูเขาสูงหนึ่ง เขาเคยรู้จักภูเขามา
ก่อน คือ ภูเขาไฟสามลูกบนโลก
ของเขาเท่านั้นเอง และเขาก็เคย
ใช้มันต่างม้านั่งอยู่บ่อย ๆ

"มองจากภูเขาสูงใหญ่
ลูกนี้ละก็ ฉันคงจะเห็นโลกทั้งโลก
และคนทั้งหมดด้วย" เขารำพึง

"สวัสดี" เขากล่าวทักส่ง

เดช

"สวัสดี...สวัสดี...สวัสดี"

เสียงสะท้อนตอบ

"คุณคือใคร" เจ้าชาย

น้อยถาม

"คุณคือใคร...คุณคือ
ใคร...คุณคือใคร" เสียงก้อง
สะท้อนตอบ

"จงเป็นเพื่อนฉันเถิด ฉัน
อยู่คนเดียว"

"ฉันอยู่คนเดียว...ฉันอยู่
คนเดียว...ฉันอยู่คนเดียว" เสียง
สะท้อนตอบ

*ดวงดาวอะไรประหลาดเช่นนี้ เขาคิด มันช่างแสนจะแห้งแล้ง
แหลมคมและเค็ม และพวกมนุษย์มักจะขาดจินตนาการ เขาได้แต่พูดตามสิ่ง
ที่คนอื่นพูดให้เขาฟัง...ที่โลกของฉันมีดอกไม้อยู่ดอกหนึ่ง เขาเป็นฝ่ายพูด
ขึ้นก่อนเสมอ...*

๒๐

แต่ ในที่สุด หลังจากที่เจ้าชายน้อยได้เดินฝ่าทะเลทราย หินผา และหิมะมาแล้ว เขาก็พบทางสายหนึ่ง และทางทุกทางก็จะนำไปยังมนุษย์

"สวัสดี" เขากล่าวทักบรรดาดอกกุหลาบในสวนหนึ่ง
 "สวัสดี" ดอกกุหลาบกล่าวตอบ เจ้าชายน้อยมองดูกุหลาบ
 เหล่านั้น มันช่างเหมือนกับดอกไม้ของเขา
 "คุณคือใคร" เขาถามดอกไม้เหล่านั้นอย่างประหลาดใจ
 "พวกเราคือ ดอกกุหลาบ" อ่า...เจ้าชายน้อยพึมพำ และเขาก็
 รู้สึกไม่สบายใจ

ดอกไม้ของเขาเคยเล่าให้ฟัง ว่าเธอเป็นดอกไม้ดอกเดียวที่พันธุ์
 ของเธอมีอยู่ในจักรวาล และเดี๋ยวนี้เขามาพบดอกไม้ชนิดเดียวกันตั้งห้าพัน
 ต้นในสวนเพียงสวนเดียวเท่านั้น เจ้าหล่อนคงหัวเสียทีเดียว เจ้าชายน้อย
 รำพึง ถ้าเธอมาเห็นเข้า...เธคงกระแอมไอเสียยกใหญ่ และคงทำท่าจะตาย
 เอาทีเดียวเพื่อหนีหน้าให้พ้นความอาย และฉันก็คงจะต้องทำเป็นประคบประ
 หงมเธอ เพราะว่าถ้ามีเช่นนั้นเธอก็คงจะปล่อยตัวให้ตายไปจริง ๆ เพื่อที่จะ
 ทำให้ฉันรู้สึกสำนึกตัว และแล้วเขาก็รำพึงต่อ

"ฉันเข้าใจเอาว่า ฉันนี้ร่ำรวยเพียงเพราะเป็นเจ้าของดอกไม้ดอก
 เดียวในโลก และอันที่จริงฉันมีเพียงดอกกุหลาบธรรมดาเพียงดอกหนึ่ง
 เท่านั้น กับภูเขาไฟอีกสามลูกซึ่งสูงเพียงหัวเข่าของฉัน และภูเขาไฟลูกหนึ่ง
 ดูเหมือนจะดับตลอดกาล ก็เท่านั้นเองซึ่งมันไม่ได้ทำให้ฉันกลายเป็นเจ้าชาย

ที่สำคัญใหญ่โตอะไรเลย..."

เขาเหยียดกายนอนบนพื้นหญ้า แล้วร่ำไห้

๒๑

ใน ตอนนี่เองที่เจ้าสุนัขป่าในทะเลทรายปรากฏตัว

"สวัสดี" สุนัขป่าทัก

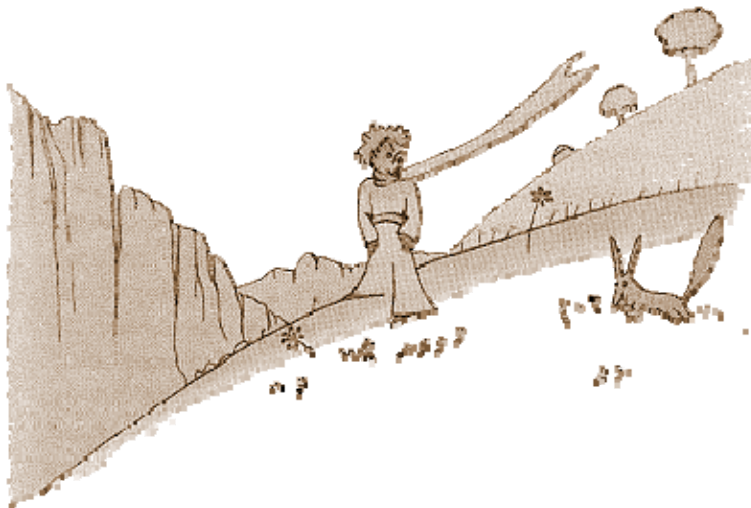
"สวัสดี" เจ้าชายน้อยทักตอบอย่างสุภาพ พลังหันไปมองแต่

ไม่เห็นอะไรเลย

"ฉันอยู่ที่นี้" เสียงหนึ่งกล่าวโต้ต้นแอปเปิล....

"เธอคือใคร?" เจ้าชายน้อยถาม "เธอสวยจัง..."

"ฉันคือสุนัขป่า"

"มาเล่นกับฉันซิ" เจ้าชายน้อยชักชวน "ฉันกำลังเศร้าใจมาก..."

"ฉันเล่นกับเธอไม่ได้หรอก ฉันยังไม่ถูกทำให้เชื่อ" สุนัขป่า

ตอบ

"อา...ขอโทษ" เจ้าชายน้อยพูด แต่หลังจากคิดตรិตรองอยู่ครู่ใหญ่ เขาก็กล่าวต่อไปว่า

"ทำให้เชื่อหมายความว่าอะไรนะ?"

"เธอไม่ใช่คนที่นี่ เธอหาอะไรหรือ?" เขาถาม

"ฉันหาพวกคน" เจ้าชายน้อยตอบ "ทำให้เชื่อแปลว่าอะไร

นะ?"

"พวกคนนะรี" สุนัขป่ากล่าว "เขามีปืนและเขาล่าสัตว์ น่ารำคาญจะตาย พวกเขาเลี้ยงไก่ด้วย ก็มีดีเพียงอย่างเดียวนี้แหละ เธอกำลังหาไก่รีเปล่า?"

"เปล่า ฉันกำลังหาเพื่อน ทำให้เชื่อแปลว่าอะไร?"

"เป็นสิ่งซึ่งมักถูกลืม" สุนัขป่ากล่าว "มันคือการสร้าง
ความสัมพันธ์"

"ความสัมพันธ์ ?"

"แน่นอน" สุนัขป่ากล่าว

"สำหรับฉันเธอเป็นเพียงเด็กผู้ชายเล็ก ๆ คนหนึ่งซึ่ง
เหมือน ๆ กับเด็กชายคนอื่น ๆ อีกหมื่นคน ฉันไม่ต้องการเธอ และเธอ
ก็ไม่ต้องการฉันเช่นเดียวกัน ฉันก็เป็นเพียงสุนัขป่าธรรมดา ๆ ตัวหนึ่ง
เหมือนสุนัขป่าอื่น ๆ หมื่นตัว แต่ทว่าถ้าเมื่อใดเธอค้นเคยใกล้ชิดกับฉัน
เมื่อนั้นเราก็ต่างต้องการซึ่งกันและกัน เธอก็จะเป็นเด็กคนเดียวในโลก
สำหรับฉัน และฉันก็จะเป็นสุนัขป่าตัวเดียวในโลกสำหรับเธอด้วย..."

"ฉันเริ่มจะเข้าใจละ"

เจ้าชายน้อยกล่าว

"มีดอกไม้ไม่อยู่ดอกหนึ่ง..."

"ฉันคิดว่าเธอได้สร้างความสัมพันธ์
กับฉัน..."

"ก็อาจเป็นไปได้ เราอาจ
มองดูโลกได้ต่าง ๆ กันไป"

"โอ... ไม่ใช่บนโลกนี้
หรือ" เจ้าชายน้อยตอบ สุนัขป่ามี
ท่าทีแบายล

"บนดาวดวงอื่นรี?"

"ใช่"

"มีนักล่าสัตว์ไหมบนดาว
ดวงนั้น?"

"ไม่มี"

"ไม่มีอะไรที่ดีพร้อมเลย" สุนัขป่าถอนใจแต่เขาก็ยังย้อนมา
ความคิดเดิม "ชีวิตของฉันแสนจะน่าเบื่อหน่าย ฉันล่าไก่ มนุษย์ก็ตามล่าฉัน
อีกที ไก่ทุก ๆ ตัวก็เหมือน ๆ กันหมด และมนุษย์ทุกคนก็เหมือน ๆ กันอีก ฉัน
ออกจะเบื่อ ๆ อยู่ แต่ว่า

ถ้าเธอทำให้ฉันเซื่อง ชีวิตของฉันก็จะสดใสขึ้น ฉันจะเรียนรู้
จักผีเท้าซึ่งผิดจากเสียงอื่นทั้งสิ้น เสียงผีเท้าอื่นจะทำให้ฉันหลบหนีไป
ใต้ดิน แต่ผีเท้าของเธอจะเรียกฉันให้ออกมาจากโพรงดิน
เช่นเดียวกับเสียงดนตรี

และดูนั่นซี เธอเห็นไหม ที่นั่นทุ่งนาข้าวสาลี ฉันไม่กินขนมปัง
หรือ ข้าวสาลีเรามีประโยชน์ต่อฉันไม่ นาข้าวสาลีจึงมิได้ทำให้ฉัน
หวนระลึกถึงสิ่งใดเลย และนั่นก็เป็นสิ่งที่น่าเศร้า แต่เธอก็มีผมสีทอง
ฉะนั้นถ้าเธอจะก่อดวงสัมพันธ์ของเราทั้งสอง ก็จะเป็นสิ่งมหัศจรรย์
ยิ่ง ข้าวสาลีสีเหลืองอร่ามทำให้นึกถึงเธอ และฉันชอบฟังเสียงลมพัด

ต้นข้าว..."

สุนัขป่าวิ่งไปและมองดูเจ้าชายน้อยเป็นเวลานาน

"ได้โปรดเถิด...จงทำให้ฉันเชื่อ" เขากล่าว

"ฉันอยากจะทำเช่นนั้น" เจ้าชายน้อยตอบ "แต่ฉันไม่มีเวลามาก ฉันมีเพื่อนมากมายที่จะต้องไปค้นหา และสิ่งต่าง ๆ มากมายที่จะต้องเรียนรู้ อีก"

"เราจะรู้จักแต่ละสิ่งซึ่งเรามีความสัมพันธ์ด้วยเท่านั้น" สุนัขป่ากล่าว "มนุษย์เขาไม่มีเวลาที่จะรู้จักสิ่งใดทั้งสิ้น เขาซื้อของสำเร็จรูปจากพ่อค้า แต่เนื่องจากพ่อค้าขายเพื่อนยังไม่มีปรากฏ มนุษย์จึงยังไม่มีเพื่อน ถ้าเธอต้องการเพื่อน เธอจึงให้ฉันเชื่อซิ..."

"ต้องทำอะไรเล่า" เจ้าชายน้อยถาม

"เธอจะต้องมีความอดทน" สุนัขป่าตอบ "เธอจะต้องนั่งห่างจากฉันหน่อยในตอนแรก อย่างนั้นแหละ นั่งบนหญ้า ฉันจะชายตามองดูเธอ และเธอก็อย่าพูดอะไรเลยนะ เพราะ *ภาษาคือที่มาของความเข้าใจผิด* แล้วเธอก็เขยิบเข้ามาใกล้ ๆ ฉันมากขึ้นทุกวัน"

วันรุ่งขึ้นเจ้าชายน้อยก็กลับมาอีก

"เธอควรจะมาในเวลาเดียวกันเสมอ" สุนัขป่ากล่าว "เป็นต้นว่า ถ้าเธอเคยมาตอนบ่ายสี่โมง ประมาณสักบ่ายสามโมงฉันก็เริ่มเป็นสุขแล้ว ยิ่งเวลาล่วงไปฉันก็มีความสุขมากขึ้น พอสี่โมงฉันก็จะรู้สึกตื่นเต้นและกระวนกระวาย ฉันจะรู้จักคุณค่าของความสุข....แต่ถ้าเธอมาไม่เป็นเวลา ฉันจะไม่มีวันรู้ว่าเมื่อไรฉันควรจะเตรียมใจของฉันไว้...พิธีรีตองก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกัน"

"พิธีรีตองอะไร?" เจ้าชายน้อยถาม

"คือสิ่งที่เรามักจะลืมเสียเช่นเดียวกัน" สุนัขป่ากล่าว "มันเป็นสิ่งซึ่งทำให้วันหนึ่งมีความหมายต่างจากวันอื่น ๆ เวลาหนึ่ง มีความหมายเป็นพิเศษจากเวลาอื่น ๆ เป็นต้นว่า พวกนายพรานก็มีพิธีรีตอง เขาจะเดินรำในวันพฤหัสบดีกับพวกสาว ๆ ในหมู่บ้าน ดังนั้นวันพฤหัสบดีจึงเป็นวันที่พิเศษที่สุด ฉันจะพาไปเที่ยวเล่นจนถึงไร่ของฉัน แต่ถ้าหากพวกนายพรานเดินรำไม่เป็นเวลา ทุกวันก็เหมือนกันหมด ฉันก็จะไม่มีวันหยุดพักผ่อนเลย"

ด้วย

ประการฉะนี้ เจ้าชาย
น้อยก็ได้หัดสุนัขป่าจน
เชื่อง และเมื่อเวลาจาก
กันใกล้เข้ามา

"อา...ฉันจะ
ร้องให้" สุนัขป่ากล่าว

"เป็น
ความผิดของฉันนะเอง
ฉันไม่อยากจะทำให้เธอ
ไม่สบายใจ แต่เธอเอง
อยากให้ฉันหัดให้
เชื่อง"

"ใช่แล้ว"

สุนัขป่ากล่าว

"แต่แล้วเธอ
กลับจะร้องให้"
เจ้าชายน้อยตั้ง

"แน่ละ"

"ถ้าเป็น
เช่นนั้นเธอก็ไม่ได้อะไร
เลย"

"ฉันได้ซิ" สุนัขป่ากล่าว "ก็สีของข้าวสาลีโงละ" แล้วเขากล่าว
ต่อไปว่า "จงกลับไปดูกุหลาบเหล่านั้น เธอจะเข้าใจในที่สุดว่า *ดอกกุหลาบ
ของเธอมีอยู่ดอกเดียวในโลก* แล้วเธอกลับมาร่ำลาฉัน ฉันจะบอกความลับ
อย่างหนึ่งเพื่อเป็นของขวัญแก่เธอ"

เจ้าชายน้อยกลับไปดูหมุกกุหลาบ

"เธอช่างไม่เหมือนดอกกุหลาบของฉันเลย เธอยังไม่มี
ความหมาย เพราะไม่มีใครมาสร้างความสัมพันธ์กับเธอ และเธอยังไม่
เป็นของใคร เธอเป็นเหมือนสุนัขป่าของฉันในตอนแรก ซึ่งเหมือน ๆ
กับสุนัขป่าอื่น ๆ หมิ่นตัว แต่ฉันเป็นเพื่อนกับเขา เขาจึงกลายเป็นสุนัข
ป่าตัวเดียวในโลกสำหรับฉัน"

ฝ่ายหมุกกุหลาบรู้สึกอึดอัดใจ

"เธอสวยอยู่หรอก แต่เธอไม่มีความหมายเลย"

เจ้าชายน้อยกล่าวสลับไปกับหมุดอกกุหลาบนั้น "ไม่มีใครยอม
ตายเพื่อเธอหรอก แต่สำหรับดอกกุหลาบของฉัน แน่ละ คนผ่านไปมาตาม
ธรรมดา ก็คิดว่าดอกกุหลาบนั้น เหมือน ๆ กับพวกเธอ แต่ว่า **ดอกกุหลาบ**

ดอกเดี๋ยวนั้นมีความสำคัญกว่าเธอทั้งหมด เพราะเป็นดอกกุหลาบซึ่งฉันได้รดน้ำ เพราะว่าฉันได้ถนอมไว้ในฝาครอบ และเพราะว่าเป็นดอกกุหลาบของฉัน ฉันจึงได้หาจากมาบังลม ฉันได้ฆ่าตัวหนอน (ยกเว้นบางตัวซึ่งฉันปล่อยให้มันเป็นผีเสื้อ) ฉันจึงทนฟังเขาบ่น ฟังเขาโอดวอด แม้กระทั่งฟังเขานิ่งเงียบ ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นเพราะว่าเป็นดอกกุหลาบของฉัน"

แล้วเขากลับมาหาสุนัขป่า

"ลาก่อนนะ" เขากล่าว

"ลาก่อน" สุนัขป่าตอบ "นี่คือความลับของฉันมันแสนจะธรรมดา เราจะมองเห็นแจ่มชัดด้วยหัวใจเท่านั้น สิ่งสำคัญนั้นไม่อาจเห็นได้ด้วยดวงตา "

"สิ่งสำคัญไม่อาจเห็นได้ด้วยดวงตา" เจ้าชายน้อยพูดตามเพื่อเป็นการเตือนความทรงจำ

"เวลาที่เธอเสียไปให้กับดอกกุหลาบของเธอ ทำให้ดอกกุหลาบนั้นมีค่ามากขึ้น"

"เวลาที่ฉันเสียไปให้กับดอกกุหลาบของฉัน...." เจ้าชายน้อยว่าตามเพื่อจดจำไว้

"มนุษย์ลืมนความจริงข้อนี้" สุนัขป่ากล่าว "แต่เธอต้องไม่ลืมน เธอจะต้องรับผิดชอบต่อทุกสิ่งที่คุณมีความสัมพันธ์ด้วย เธอต้องรับผิดชอบต่อดอกกุหลาบของเธอ...."

"ฉันต้องรับผิดชอบต่อดอกกุหลาบของฉัน....." เจ้าชายน้อยกล่าวซ้ำเพื่อให้หวนระลึกได้

๒๒

" สวัสดี " เจ้าชายน้อยกล่าวทัก

"สวัสดี" พนักงานเปลี่ยนเข็มรถไฟทักตอบ

"เธอทำอะไรอยู่ที่นี่?" เจ้าชายน้อยถาม

"ฉันแบ่งนักเดินทาง แบ่งออกเป็นกองละพันคน" พนักงานเปลี่ยนเข็มรถไฟตอบ

"ฉันส่งรถไฟซึ่งบรรทุกทุกคนเดินทางไปทางขวามือ ทางซ้ายบ้าง"

และรถเร็วขบวนหนึ่งเปิดไฟสว่างจ้า ส่งเสียงกึกก้องเหมือนฟ้าร้องมา ทำให้ห้องเครื่องเปลี่ยนเข็มรถไฟสั่นสะเทือนไป

"ท่าทางรีบร้อนกันจริง เขากำลังตามหาอะไร?" เจ้าชายน้อยถาม

"คนขับหัวจักรรถเองก็ไม่ทราบเหมือนกัน" พนักงานเปลี่ยนเข็มรถไฟตอบ

รถเร็วเปิดไฟจ้าขบวนที่สองก็คำรามกึกก้องมาจากทางทิศตรง

ข้าม

"เขากลับมาแล้วรีนี่?" เจ้าชายน้อยถาม
 "ไม่ใช่คืนเดียวกันหรอก เป็นขบวนแลกเปลี่ยน"
 "เขาไม่พอใจที่ที่เขาอยู่"
 "คนเราไม่เคยพอใจในที่ที่ตนอยู่เลย" พนักงานตอบ
 แล้วรถเร็วขบวนที่สามไฟเปิดจาก็ส่งเสียงแบบฟ้าร้องมา
 "เขาคงกำลังตามนักเดินทางกลุ่มแรกกระมัง?" เจ้าชายน้อยถาม
 "เขาไม่ได้ตามอะไรทั้งสิ้น พวกเขานอนหลับอยู่ในนั้น หรือไม่ก็นั่งหวาด พวกเด็ก ๆ เท่านั้นที่แหวนหน้ากับกระจก"
 "พวกเด็ก ๆ เท่านั้นที่รู้ว่าตนเองต้องการอะไร" เจ้าชายน้อยกล่าว "เขาเสียเวลาให้กับการค้นหาตุ๊กตาผ้า และตุ๊กตานั้นมีความสำคัญมาก และถ้าใครมาเอามันไปจากเขา เขาก็จะร้องไห้...."

"พวกเขาช่างโชคดียิ่งนัก" พนักงานเปลี่ยนเข็มรถไฟกล่าว

๒๓

"สวัสดี" เจ้าชายน้อยทัก

"สวัสดี" พ่อค้าทักตอบ

พ่อค้าคนนี้ขายยาเม็ดสำเร็จที่แก้กระหายน้ำ เราจะต้องกินมันอาทิตย์ละเม็ด และเราก็จะไม่อยากดื่มเลย

"ทำไมเธอจึงขายของนี้?" เจ้าชายน้อยถาม
 "เพราะมันประหยัดเวลาได้มากที่สุดทีเดียว" พ่อค้าตอบ "ผู้ชำนาญได้คำนวณดูแล้ว เราสามารถออมเวลาได้ตั้งห้าสิบสามนาที่ต่อสัปดาห์"
 "แล้วเขาใช้เวลาห้าสิบสามนาที่ทำอะไรกัน"
 "เขาก็ทำสิ่งซึ่งเขาอยาก..."

"ถ้าหากตัวฉันมีเวลาห้าสิบสามนาที่นั้น ฉันจะค่อย ๆ เดินไปสู่ธารน้ำ...." เจ้าชายน้อยรำพึงกับตัวเอง

๒๔

เรา อยู่กันในทะเลทรายตั้งแต่เครื่องยนต์ฉันเสียมาเข้าวันที่แปดแล้ว และฉันก็ได้ฟังเรื่องราวของพ่อค้าขายยาเม็ดแก้กระหายน้ำพลางดื่มน้ำหยดสุดท้ายที่ฉันมีอยู่

"อา...ความหลังของเธอช่างงดงามอะไรเช่นนั้น" ฉันกล่าวกับเจ้าชายน้อย แต่ฉันยังไม่ได้ซ่อมเครื่องบินของฉันเลย ฉันไม่มีอะไรจะดื่มอีกแล้ว และฉันคงจะเป็นสุขมากทีเดียว ถ้าหากว่าฉันสามารถค่อย ๆ เดินไปสู่ธารน้ำได้.....

"เพื่อนสุนัขป่าของฉัน" เขากล่าวขึ้น
"เด็กน้อยเอ๋ยมันไม่เกี่ยวกับสุนัขป่าแล้ว"
"ทำไมล่ะ"
"เพราะว่าเรากำลังจะตายด้วยความกระหายน้ำ"

เขาไม่เข้าใจเหตุผลของฉันเลย เขาจึงตอบว่า
"การมีเพื่อนเป็นสิ่งที่ดีนะ ถึงแม้ว่าเราจะตายก็ตาม ฉันตั้งใจมากที่มีเพื่อนอย่างสุนัขป่า..."

'เขามิได้เห็นอันตรายนั้น เขาไม่เคยหิวหรือกระหาย แสงแดดเพียงเล็กน้อยก็พอเพียงแล้วสำหรับเขา' ฉันรำพึง แต่เขามองดูฉันและตอบความคิดของฉันว่า

"ฉันกระหายน้ำเหมือนกัน....ไปหาบ่อน้ำกันเถิด"

ฉันมีที่ทำเหน็ดเหนื่อย ดูกอกจะเหลวไหลอยู่ที่เที่ยวเลาะหาหนองน้ำตามบุญตามกรรมในทะเลทรายกว้างใหญ่ไพศาล แต่กระนั้นเราก็ออกเดินกัน

เราเดินไปเจียบ ๆ โดยมีได้พูดจាកัน นานนับชั่วโมงกระทั่งมีดวงดาวเริ่มส่องแสงระยิบระยับ ฉันมองเห็นดาวดวงเหล่านั้นเหมือนอยู่ในความฝัน เนื่องด้วยฉันออกจะมีไข้ขึ้นเล็กน้อย เพราะความกระหายน้ำ คำพูดของเจ้าชายน้อยก็ยังคงก้องอยู่ในความคิดของฉัน

"เธอหิวน้ำเหมือนกันรี" ฉันถามเขา แต่เขามิได้ตอบคำถามของฉัน เขากล่าวแต่เพียงว่า

"น้ำอาจจะดีเหมือนกันสำหรับหัวใจ...."

ฉันไม่เข้าใจคำตอบของเขา แต่ฉันก็นิ่ง...ฉันทราบดีว่าไม่ควรซักถามเขาต่อ เขากำลังเหนื่อย เขานั่งลง ฉันเองนั่งลงข้าง ๆ เขา และหลังจากเจียบอยู่ครู่ใหญ่ เขาก็กล่าวขึ้นว่า

"ดวงดาวข้างสวยจริงนะ ทั้งนี้เพราะดอกไม้เพียงดอกเดียวซึ่งเรามองไม่เห็น" ฉันตอบว่า

"แน่นอน" และฉันมองดูรั้วทรายภายใต้แสงจันทร์ โดยมีได้กล่าวสิ่งใด

"ทะเลทรายก็งามเช่นกัน" เขากล่าวเสริม....

และก็เป็นความจริง ฉันเคยรักทะเลทรายเสมอมา เราพากันนั่งบนเนินทราย เรามองไม่เห็นอะไรเลย

อย่างไรก็ตาม บางสิ่งบางอย่างส่องแสงอยู่ท่ามกลางความ
เงียบ.....

"สิ่งที่ทำให้ทะเลทรายสวยงามก็อยู่ตรงที่ว่ามีชนบ่อน้ำ
ไว้ที่ใดที่หนึ่ง..."

ฉันรู้สึกประหลาดใจที่เขาเข้าใจได้ในทันทีถึงสิ่งลึกลับซึ่งแอบ
แฝงเป็นประกายอยู่ในเม็ดทราย สมัยเมื่อฉันยังเป็นเด็กชายเล็ก ๆ ฉันอาศัย
อยู่ในบ้านโบราณ และมีเรื่องเล่ากันว่า มีสมบัติซ่อนฝังดินในบริเวณนั้น แม้จะ
ยังไม่เคยมีใครหามันพบหรือแม้แต่จะไปค้นหามัน แต่ว่ามันทำให้บ้านหลัง
นั้นมีแต่มนต์เสน่ห์ บ้านของฉันหลังนี้ได้ซ่อนความลับไว้ในส่วนลึกของหัวใจ
มัน.....

"ใช่แล้ว" ฉันกล่าวกับเจ้าชายน้อย

"ไม่ว่ามันจะเป็นเรื่องบ้าน เรื่องดวงดาว หรือเรื่องทะเลทราย สิ่ง
ซึ่งทำให้งดงามนั้นมองไม่เห็นหรอก ! "

"ฉันดีใจที่เธอมีความเห็นลงรอยกับสุนัขป่าของฉัน" เจ้าชาย
น้อยกล่าว

เนื่องจากเจ้าชายน้อยนอนหลับ ฉันจึงอุ้มเขาแล้วเดินต่อไป ฉัน
รู้สึกตื่นเต้น ฉันมีความรู้สึกเสมือนกำลังประคองสมบัติล้ำค่าที่บอบบาง ฉันมี
ความรู้สึกกระตือรือร้นว่าไม่มีสิ่งใดอีกแล้วในโลกที่จะบอบบางไปกว่านี้ จากแสง
จันทร์ฉันมองดูหน้าผากขีดตาปิดสนิท ปอยผมซึ่งปลิวไสวตามลม ฉันรำพึง
กับตนเองว่า สิ่งซึ่งฉันมองเห็นนั้นเป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้น สิ่งสำคัญกว่า
นั้นหาได้มองเห็นไม่.....

ริมฝีปากของเจ้าชายน้อยเผยอเปิดประหนึ่งจะยิ้ม ฉันรำพึง
ต่อไปว่า "สำหรับเจ้าชายน้อยสิ่งซึ่งจับใจฉันยิ่งคือความ
ซื่อตรงที่เขาไม่ต่อดอกไม้ คือสภาพดอกกุหลาบดอกหนึ่งซึ่งส่องแสงเจิดจ้าใน
ตัวเขา ดุจเปลวไฟในตะเกียง แม้ในยามที่เขาหลับอยู่..."

และฉันคิดว่าเขาคงจะยิ่งบอบบางยิ่งกว่านี้ เช่นเดียวกับที่ต้อง
ป้องระวังตะเกียงเพียงเพราะลมวูบเดียวก็ทำให้มันดับได้.....

และขณะที่เดินไปเช่นนั้น ฉันก็พบบ่อน้ำตื้นรุ่งสาง

๒๕

" พวก คนที่เข้าไปอัดแน่นในรถด่วนโดยที่เขาไม่ทราบว่าเขา
ต้องการอะไร ดังนั้นเขาจึงวุ่นวายและหมุนไปมาเป็นวงกลม..." และเขาก็
กล่าวเสริมว่า

"ไม่จำเป็นต้องยุ่งยากเลย"

บ่อน้ำซึ่งเราเดินไปถึงไม่เหมือนกับบ่ออื่น ๆ ในทะเลทรายสะฮารา
ซึ่งตามธรรมชาติจะเป็นรูลึกลงไปใต้ทราย บ่อนี้เหมือนกับบ่อน้ำตาม

หมู่บ้าน แต่ทว่าไม่มีหมู่บ้านในแถบนั้น และฉันคิดว่าฉันคงฝันไป
 "แปลกดี" ฉันกล่าวกับเจ้าชายน้อย
 "ทุกสิ่งมันมีพร้อม มีทั้งลูกรอก ถังน้ำและเชือก"
 เขาหัวเราะะ จับเชือก และเล่นลูกรอก ลูกรอกส่งเสียงครวญคราง
 เหมือนกังหันเก่า ๆ เมื่อเวลาลมนอนหลับไปนาน ๆ "เธอได้ยินไหม" เจ้าชาย
 น้อยกล่าว

"เราปลุกบ่อน้ำนี้และ
 มันร้องเพลง....."

ฉันไม่ยอมให้เขา
 ออกแรงมากเกินไป
 "ปล่อยให้ฉันทำเถอะ"
 ฉันบอกเขา "มันหนักเกินกำลัง
 เธอ"

ฉันค่อย ๆ สาวถังน้ำ
 มาจนถึงขอบบ่อ ฉันจัดมันวางไว้
 อย่างเด่น เสียงลูกรอกกลิ้งเป็น
 เพลงยังคงก้องในหูของฉัน และ
 ในน้ำซึ่งยังเป็นระลอกอยู่นั้น ฉัน
 มองเห็นดวงอาทิตย์สีนวลอยู่
 "ฉันอยากดื่มน้ำนั้น"
 เจ้าชายน้อยกล่าว "ขอฉันดื่ม....."

และฉันจึงเข้าใจในสิ่งที่เขาตามหา..... ฉันยกถังน้ำขึ้นจรดริม
 ฝีปากของเขา เขาดื่มให้น้ำตาหลับพรึบ มันช่างหวานชื่นเหมือนงานฉลอง น้ำ
 นี้ช่างแตกต่างจากอาหารชนิดอื่น มันเกิดขึ้นจากการไปได้ดวงดาว จาก
 เสียงเพลงของลูกรอกและจากกำลังแขนของฉัน มันดีเหมาะสำหรับหัวใจ
 เช่นเดียวกับของขวัญ สมัยเมื่อฉันเป็นเด็กเล็ก ๆ แสงสว่างที่ต้นคริสต์มาสนั้น
 ดูมีความหมายและคุณค่ายิ่งขึ้น

"คนในโลกของเธอปลุกกุหลาบตั้งห้าพันต้นในสวนเดียว และ
 เขายังไม่พบสิ่งที่เขาต้องการ....."

"เขาไม่พบมันหรอก" ฉันตอบ
 "และอย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาค้นหานั้นอาจจะหาพบได้ใน
 ดอกกุหลาบดอกเดียว หรือในน้ำเพียงเล็กน้อย....."
 "แน่นอน" ฉันตอบ และเจ้าชายน้อยกล่าวเสริมว่า
 "แต่ตาของคนเราบอด สิ่งนั้นต้องหาด้วยหัวใจ ฉันได้ดื่ม ฉัน
 หายใจเต็มที่ในยามรุ่งอรุณ ทราบมีสีน้ำผึ้ง ฉันมีความสุขที่มันเป็นสีน้ำผึ้ง
 ทำไมฉันจะต้องเป็นทุกข์....."

"เธอต้องรักษาสัญญา"
 เจ้าชายน้อยกล่าวกับฉันหลังจากที่เขากลับลงนั่งข้างฉันอีกครั้ง
 "สัญญาเรื่องอะไร"
 "เธอรู้ดี... ปลอกปากสำหรับแกะของฉันอย่างไรเล่า... ฉันต้อง
 รับผิดชอบดอกไม้มันนั้น"
 ฉันจึงล้วงภาพร่างออกจากกระเป๋า เจ้าชายน้อยเห็นเข้า กล่าว
 พลังหัวเราะ
 "ต้นไทรของเธอดูเหมือนหัวกะหล่ำปลี...."
 "โอ" ฉันออกแสบจะภาคภูมิใจในต้นไทรนั้น
 "สุนัขป่าของเธอ... หูของเขา... มันดูเหมือนเขาสัตว์... และมัน
 ยาวเกินไปด้วย" และเขาก็หัวเราะอีก
 "เธอไม่ยุติธรรม เด็กน้อย ฉันรู้จักวาดรูปมุมมองจากข้างนอก และ
 รูปงูชนิดมองเห็นด้านในได้เท่านั้น"
 "โอ..... ใช้ได้แหละ" เขากล่าว "เด็ก ๆ เข้าใจดี"
 "เธอมีโครงการซึ่งฉันยังไม่รู้รี...."
 แต่เขาไม่ตอบ เขากล่าวว่า
 "เธอรู้ดี เรื่องที่ฉันตกลงมาบนโลก... พรุ่งนี้ก็จะเป็วัน
 ครบรอบ....."
 หลังจากเจียบไปครูใหญ่เขาก็กล่าวว่า
 "ฉันตกลงมาใกล้ ๆ นี้แหละ....." และเขาหน้าแดง

ฉันรู้สึกใจคอหดหู่อย่างประหลาดอีกครั้งหนึ่ง โดยไม่เข้าใจ
 ตนเองว่าทำไมรู้สึกเช่นนั้น อย่างไรก็ตามคำถามหนึ่งได้ผุดขึ้นในความคิดฉัน
 "ถ้าเช่นนั้น เข้าวันที่ฉันรู้จักกับเธอก็มีไข่โดยบังเอิญนะซี เมื่อ
 แปดวันก่อน ตอนที่เธอเดินเที่ยวคนเดียวอยู่ในดินแดนซึ่งแสนไกลจากผู้คน
 เธอกลับมาหาจุดที่เธอตกลงมาไข่ใหม่?"
 เจ้าชายน้อยหน้าแดงอีก และกล่าวเสริมอย่างล่งเลว่า
 "อาจจะเป็นเพราะว่าถึงวันครบรอบกระมัง...."
 เจ้าชายน้อยหน้าแดงอีก เขาไม่เคยตอบคำถามใดเลย แต่เมื่อ
 คนเราน้ำแดง ก็หมายความว่าไข่ มีไข่หรือ
 "อา ฉันเกรงว่า....." ฉันกล่าวเสริมกับเขา แต่เขาตอบฉันว่า
 "เธอต้องทำงานละ เธอต้องกลับไปหาเครื่องจักรของเธอ ฉันรอ
 เธออยู่ที่นี้ พรุ่งนี้เย็นค่อยกลับมาใหม่...."

แต่ฉันไม่แน่ใจ ฉันยังจำเรื่องสุนัขป่าได้
 เราเสี่ยงต่อการร้องไห้เมื่อเราปล่อยตัวให้สร้างความสัมพันธ์
 ขึ้น.....

๒๖

ใกล้ ๆ กับปอน้ำ มีกำแพงหินเก่า ๆ เมื่อฉันเดินกลับจากงาน
ของฉันในตอนเย็นวันรุ่งขึ้น ฉันสังเกตเห็นเจ้าชายน้อยของฉันแต่ไกล เขานั่ง
ห้อยเท้าอยู่บนกำแพงนั้น และฉันได้ยินเขากล่าวว่า

"เธอจำไม่ได้
รี" เขากล่าว "ไม่ใช่ตรง
นี้ที่เด็ยวนักหรอก"

มีอีกเสียงหนึ่ง
ตอบเขาอย่างแน่นอน
เพราะเขายืนยันว่า

"ใช่แน่ วันนี้
แหละ เพียงแต่ว่าไม่ใช่
ตรงนี้เท่านั้น...."

ฉันเดินตรง
ไปยังกำแพง ฉันมอง
ไม่เห็นหรือแม้แต่ได้
ยินเสียงใครเลย
อย่างไรก็ตามเจ้าชาย
ตอบอีกว่า

"แน่นอน
เธอคงจะเห็นว่า
รอยเท้าฉันเริ่มที่
ตรงไหนบนพื้นทราย
เธอก็เพียงแต่รอฉัน
หน่อย ฉันจะไปหาอยู่ที่
นั่นในคืนนี้"

ฉันอยู่ห่างจากกำแพงประมาณ ๒๐ เมตรได้ และฉันก็ยังมองไม่
เห็นอะไรเลยอยู่เช่นเดิม เจ้าชายน้อยก็ยังคงกล่าวสืบไป หลังจากเงียบไป
สักครู่

"เธอมีพิชิตีไซ้ไหม ? เธอแน่ใจว่าจะไม่ทำให้ฉันเจ็บปวดนาน ๆ
นะ"

ฉันหยุดยืนนิ่งงันใจเสียวสะท้าน ฉันยังไม่เข้าใจ
"ตอนนี้ไปเสียก่อน" เขากล่าว "ฉันอยากจะลงละ"

ดังนั้นฉันจึงลดสายตามองที่เชิงกำแพง แล้วฉันก็กระโดด เจ้างูสี

เหลือซึ่งสามารถฆ่าคุณให้ตายได้ภายในสามสิบวินาที ขดขูดอยู่ตรงนั้นใต้
เจ้าชายน้อย ฉันรีบวิ่งเข้าไปพลางคว้าหาปืนพกในกระเป๋า ในเมื่อฉันทำเสียง
ดังเช่นนั้นเจ้างูก็ค่อยลดตัวลงหายไปในทราย เหมือนสายน้ำพุที่แตกหายไป
อย่างช้า ๆ หลบหนีไปตามซอกหินโดยก่อให้เกิดเสียงกระทบเพียงเบา ๆ

ฉันมาถึงกำแพงพอดีรับร่างเจ้าชายน้อย ซึ่งซีดเหมือนหิมะ
"เรื่องอะไรกันนี้ เธอพูดคุยกับงูหรือ ตอนนี่"

ฉันแก้ผ้าพันคอสีทองของเขา แล้วชะโลมน้ำตามใบหน้าเขาและ
ให้เขาดื่ม ตอนนี่ฉันไม่กล้าถามอะไรเขาก็ก เขามองดูฉันอย่างเคร่งขรึม และ
กอดคอฉันแน่น ฉันได้ยินเสียงหัวใจของเขาเต้นเหมือนหัวใจของนกที่กำลัง
จะตายเมื่อเรายิงมันด้วยปืนสั้น เขาบอกฉันว่า

"ฉันดีใจที่พบว่าเครื่องยนต์ของเธอขาดอะไร เธอจะได้กลับบ้าน
ของเธอได้..."

"เธอรู้ได้อย่างไร" ฉันกำลังจะบอกเขาอยู่ที่เดียวว่า ฉันได้ทำงาน
ของฉันสำเร็จทั้ง ๆ ที่หมดหวังแล้ว

"ฉันเองก็เช่นเดียวกัน วันนี้ ฉันจะกลับบ้านฉัน..." และแล้วอย่าง
เศร้าสร้อย เขากล่าวว่า "มันออกจะไกลมากทีเดียว....ออกจะยากมาก...."

ฉันรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่พิเศษเกิดขึ้น ฉันกอดแขนเขาแน่น
ไว้ในวงแขนเหมือนเด็กเล็ก ๆ และถึงกระนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนว่าเขาไหลลื่น
ลงไปไหน ซึ่งฉันไม่สามารถหยุดยื้อเขาไว้ได้เลย.... สายตาของเขาเคร่ง
ขรึม และมองไกลออกไป

"ฉันมีแกะของเธอ และฉันมีกรงใส่แกะ และฉันมีปลอกปาก
ด้วย...." และเขาก็หัวเราะอย่างเศร้า ๆ ฉันรออยู่เป็นเวลานาน ฉันรู้สึกว่าตัว
เขาค่อย ๆ อบอุ่นขึ้นทีละน้อย

"เด็กน้อยเอ๋ย เธอกลัวรี...."

เขากลัวแน่ละ แต่เขาก็ยิ้มอย่างอ่อนหวาน

"ฉันคงจะกลัวมากกว่าในคืนนี้...."

ฉันรู้สึกเย็นเยือกขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก
และฉันรู้ดีว่าไม่อาจทนความคิดที่ว่าจะไม่ได้ยินเสียงหัวเราะของเขาก็ก
เพราะมันเป็นเสมือนธารน้ำในทะเลทรายสำหรับฉัน

"เด็กน้อยเอ๋ย ฉันอยากได้ยินเธอหัวเราะ..."

แต่เขากล่าวกับฉันว่า

"คืนนี้ ก็จะครบปีหนึ่ง ดวงดาวของฉันจะโคจรมาอยู่ตรงตำแหน่ง
ที่ฉันตกลงมาเมื่อปีที่แล้ว..."

"เด็กน้อยเอ๋ย เรื่องงูกับเรื่องนัดพบและเรื่องดวงดาวทั้งหมดนี้
เป็นเพียงฝันร้ายมิใช่หรือ"

แต่เขามิได้ตอบคำถามของฉัน เขากล่าวกับฉันว่า

"สิ่งที่สำคัญนั้น ตามองไม่เห็นหรอก"

"แน่นอน..."

"เช่นเดียวกับดอกไม้ ถ้าเธอรักดอกไม้ซึ่งอยู่บนดาวดวงหนึ่ง เธอ
จะรู้สึกเป็นสุขที่จะมองดูท้องฟ้ายามค่ำคืน ดวงดาวทุกดวงดูประหนึ่งว่ามี

ดอกไม้ประดับทั้งสิ้น"

"แน่นอน...."

"เช่นเดียวกับน้ำ น้ำซึ่งเธอให้ฉันดื่มก็เหมือนกับดนตรี ทั้งนี้ เพราะต้องชักรอก ต้องใช้เชือก....เธอจำได้ไหม มันแสนจะชื่นใจ"

"แน่นอน...."

"ในตอนกลางคืน เธอจะมองดูดวงดาว บ้านฉันเล็กเกินกว่าที่จะชี้ให้เธอได้เห็นว่ามันอยู่ที่ใด ก็คืออยู่หอคอยที่มันเป็นเช่นนั้น เพราะสำหรับเธอ ดวงดาวของฉันก็เป็นดาวดวงหนึ่งในบรรดาดาวทั้งหลาย ดังนั้นเธอจะชอบดูดาวทุกดวง....มันจะเป็นเพื่อนของเธอ และฉันจะให้ของขวัญแก่เธอ...." เขาหัวเราะอีก

"อา...เด็กน้อยเอ๋ย ฉันชอบเสียงหัวเราะนี้"

"นั่นแหละคือของขวัญของฉันละ เช่นเดียวกับสำหรับน้ำ"

"เธอหมายความว่าอย่างไร"

"คนเรามี

ดวงดาวซึ่งไม่
เหมือนกัน สำหรับ
บุคคลที่เป็นนัก
เดินทาง ดวงดาวก็จะ
เป็นผู้นำทาง สำหรับ
ผู้อื่นมันเป็นเพียงแสง
สว่างจุดเล็ก ๆ เท่านั้น
สำหรับบรรดา
นักปราชญ์ ดวงดาวนั้น
ก่อให้เกิดปัญหา
สำหรับนักธุรกิจของฉัน
มันก็เป็นเสมือนทองคำ
แต่ทว่าดวงดาวทุกดวง
นั้นเจียบ ส่วนเธอ เธอ
จะมีดวงดาวซึ่งยังไม่
เคยมีใครมีเหมือน...."

"เธอหมายความว่าอะไร"

"ขณะที่เธอมองดูฟ้าตอนกลางคืน เพราะเหตุที่ฉันอาศัยอยู่ในดาวดวงหนึ่งในบรรดาดาวทั้งหลาย เนื่องจากฉันกำลังหัวเราะอยู่บนดาวดวงใดดวงหนึ่ง ฉะนั้นจึงดูประหนึ่งว่าดาวทุกดวงกำลังหัวเราะด้วย เธอก็จะมีดวงดาวที่หัวเราะได้"

แล้วเขาก็หัวเราะอีก

"และเมื่อเธอ
หายเศร้าแล้ว (คน
มักจะปลอบตนเองได้
เสมอ) เธอจะยินดีที่
ได้มารู้จักฉัน เธอจะ
เป็นเพื่อนของฉัน
ตลอดไป เธอจะอยาก
หัวเราะกับฉัน และบาง
ทีเธอจะเปิดหน้าต่าง
อย่างนี้เพื่อความสุข
นั้น... และเพื่อน ๆ ของ
เธอจะประหลาดใจที่
เห็นเธอหัวเราะพลา
งมองดูท้องฟ้า เธอก็
บอกกับพวกเขาได้ว่า
"จริง ๆ นะ
ดวงดาวเหล่านี้ทำให้
ฉันหัวเราะเสมอ
แหละ..." และพวกเขา
ก็จะคิดว่าเธอเป็นบ้า
ฉันเล่นตลกกับเธอ
อย่างสกปรกที่เดียว
นะ...."

และเขาก็หัวเราะอีก
"ก็เหมือนกับว่าแทนที่จะมอบดวงดาวให้กับเธอ ฉันได้ให้ลูก
พรวนที่หัวเราะได้แก่เธอ...." แล้วเขาก็หัวเราะอีก ต่อมาเขากลับเคร่งขรึม
"คืนนี้...เธอรู้ไหม...อย่ามานะ"
"ฉันจะไม่จากเธอไป"
"ฉันคงมีท่าทางเจ็บปวด...ฉันคงมีท่าทางจะตาย มันเป็นอย่าง
นั้นเองแหละ อย่ามาดูแล...อย่ามาลำบากเลย"
"ฉันจะไม่ยอมจากเธอไป...."
แต่เขามีท่าทางเป็นกังวล
"ที่ฉันบอกเธอนี้...ทั้งนี้ก็เพราะงู เธอต้องไม่ให้มันกัดเธอ นะ งู
พวกนั้นใจร้ายนัก มันอาจจะกัดเอาเพราะสนุกก็ได้..."
"ฉันจะไม่จากเธอไป" เขามีท่าทางมั่นใจใจจะไร้สักอย่าง
"จริงซี มันไม่มีพิษที่จะกัดอีกเป็นครั้งที่สอง"

คืนนั้นฉันไม่เห็นตอนเขาออกเดินทาง เขาหายตัวไปโดย
ปราศจากลุ่มเสียง เมื่อฉันตามเขาไปทัน เขากำลังเดินตุ้ม ๆ อย่างรวดเร็ว

เขาทักฉันแต่เพียงว่า

"อา...เธอเองรี" แล้วเขาก็จับมือฉัน ท่าทางเป็นทุกข์อยู่

"เธอคิดผิด เธอจะเป็นทุกข์ เพราะฉันคงมีท่าทางตาย ซึ่งอันที่จริงมิใช่ความจริง...."

ฉันนั่งเงียบ

"เธอเข้าใจไหม มันไกลเกินไป เธอไม่สามารถแบกร่างที่หนักนี้ไปด้วยได้ มันหนักเกินไป"

ฉันคงนิ่งเฉย

"มันก็เหมือนกับเปลือกเก่า ๆ ที่เราทิ้ง ไม่ใช่เรื่องน่าเศร้า ทิ้งเปลือกเก่า ๆ นี้"

ฉันยังคงนิ่งเงียบ เขาคงรู้สึกท้อใจ แต่ยังคงพยายาม

"เธอรู้สึกไหมว่าจะดีทีเดียว ฉันเองจะมองดูดวงดาว ดาวทุกดวงจะเป็นเช่นป้อน้ำที่มีรอกเก่าขึ้นสนิม ดาวทุกดวงจะดูประหนึ่งเชื้อเชิญให้ฉันดื่ม...."

ฉันนั่งเงียบ

"คงจะสนุกทีเดียว เธอก็จะมีลูกพรวนห้าร้อยล้านลูก ฉันก็จะมีป้อน้ำถึงห้าร้อยล้านเช่นกัน...."

และเขาเองก็นิ่งเงียบ เพราะว่าเขากำลังร้องไห้

"ตรงนั้นแหละ ให้ฉันเดินไปคนเดียวเถิด...."

แล้วเขาก็นั่งลงเพราะความกลัว เขากล่าวว่า

"เธอรู้ไหม...ดอกไม้ของฉัน ฉันรับผิดชอบเขา และเขาช่างอ่อนแอเสียนี้กระไร และเขาช่างไร้เดียงสา เขามีหนามเล็ก ๆ ๔ หนามด้วยกันไว้ป้องกันตัวจากภัยทั้งหลาย...."

ฉันเองก็นั่งลงเพราะไม่สามารถจะยืนต่อไปได้ เขากล่าว

"นั่นไง...แค่นี้เอง..."

เขาลังเลอยู่บ้าง แล้วเขาก็กลับยืนขึ้นมาใหม่ ก้าวไปข้างหน้า ส่วนฉันไม่สามารถกระดุกกระดิก มีแสงแวบสะท้อนสีเหลือง ๆ ใกล้เคียง ๆ ใกล้ข้อเท้าของเขา เขายืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง เขาไม่ร้องเลย แล้วค่อย ๆ ล้มเหมือนต้นไม้ล้ม โดยไม่ได้ก่อเสียงแม้แต่เล็กน้อยเพราะเป็นพื้นทราย

๒๗

และ ขณะนี้ล่วงมาหกปีเข้านี้แล้ว..ฉันยังไม่เคยเล่าเรื่องนี้มาก่อนเลย เพื่อน ๆ พวกกันดีใจที่เห็นฉันมีชีวิตรอดกลับมา ฉันออกเศร้า ๆ แต่ฉันบอกกับเขาว่า

"เป็นเพราะฉันเหนื่อยเท่านั้นเอง..."

ตอนนี้ฉันค่อยหายโศกเศร้าบ้างแล้ว คือว่า...ยังไม่หายเศร้าทีเดียวนัก แต่ฉันทราบดีว่าเขากลับไปยังโลกของเขา เพราะว่าเช้าวันรุ่งขึ้นฉันไม่พบร่างของเขา ร่างนั้นก็ไม่นึกเกินไปนักหรอก...และฉันชอบฟังเสียงดวงดาวยามค่ำคืน มันเหมือนลูกพรวนห้าร้อยล้านลูก....

แล้วก็ยังมีสิ่งประหลาดเกิดขึ้น ปลอกปากซึ่งฉันवादให้เจ้าชายน้อยนั้น ฉันลืมवादสายหนึ่งให้ด้วย เขาจึงไม่สามารถผูกแกะของเขาได้ ฉันจึงสงสัยว่า

"อะไรจะเกิดขึ้นที่บนดาวดวงนั้น บางทีแกะอาจจะไปกินดอกไม้เสียก็ได้..."

บางทีฉันก็คิดว่า

"เป็นไปได้ เจ้าชายน้อยใช้ครอบครัวคลุมดอกไม้ของเขาไว้
ทุกคืน และเขาก็เฝ้าดูแลของเขาเป็นอย่างดี..."

ดังนั้นฉันก็รู้สึกเป็นสุข และดาวทุกดวงก็หัวเราะค่อย ๆ กับฉัน...

บางทีฉันก็รำพึงบอกกับตัวเองว่า

"บางครั้งเราก็ซึ่หลงซึ่ลืมนกันเหมือนกัน ถ้าเย็นวันหนึ่ง เขาลืมน
ครอบครัว หรือ เจ้าแกะย่องออกมาได้ในตอนกลางคืน เป็นเสร็จแน่.." ลูก
พรวนก็ดูเหมือนจะรำให้กันทั่วหน้า.....

นี่แหละคือความลับอันยิ่งใหญ่ คุณซึ่งรักเจ้าชายน้อยเช่นกันกับ
ฉัน ทุกสิ่งในจักรวาลจะดูเหมือนกันไปหมด ถ้าหากว่ามีที่ใดที่หนึ่งซึ่งเราไม่รู้
แน่ว่าหนใดนั้น มีแกะตัวหนึ่งซึ่งเราไม่ทราบว่ามันได้กินดอกกุหลาบเข้าไป
หรือเปล่า....

จงมองดูท้องฟ้า จงถามตัวคุณเอง เจ้าแกะกินดอกไม้ไปหรือ
เปล่านะ ? ... แล้วคุณจะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปหมด...

และจะไม่มีผู้ใหญ่นใดเลยที่จะเข้าใจว่าสิ่งนั้นมีความสำคัญ
เพียงไร...

สำหรับฉัน ภาพนี้เป็นภาพที่งามที่สุดและเศร้าที่สุดในโลกที่เป็น
ภาพเดียวกับภาพหน้าก่อน แต่ฉันวาดมันซ้ำอีกเพื่อชี้ให้คุณเห็นว่า ที่นี้เอง
ซึ่งเจ้าชายน้อยได้ปรากฏบนโลกเรา และได้หายไป

จงมองภาพนี้อย่างตั้งอกตั้งใจ เพื่อจะได้แน่ใจว่าจะได้จำ
ภาพนี้ได้ ถ้าหากวันหนึ่งคุณมีโอกาสเดินทางไปในแอฟริกา ใน

ทะเลทราย และถ้าบังเอิญคุณมีโอกาสผ่านไปทางนั้น ฉันขอรับรองคุณ
อย่ารีบร้อนไป รอสักครู่หนึ่งตรงจุดใต้ดวงดาวนั้น

ถ้าหากมีเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาทักคุณ ถ้าเขาหัวเราะ ถ้าเขามี
ผมทอง ถ้าเขาไม่ตอบคำถามของคุณเวลาคุณถาม คุณจะเดาได้ทันที
ว่าเขาคือใคร

ได้โปรดกรุณาช่วยส่งข่าวถึงฉันด่วนว่าเขากลับมาแล้ว อย่า
ปล่อยให้ฉันเศร้าโศกต่อไปอีกเลย
